

VERSCIJNT DES VRIJDAGS
2 DECEMBER 1932 - No. 27

ABONNEMENT 12½ CENT PER WEEK
LOSSE NUMMERS 15 CENT

GEILLUSTREERD
WEEKBLAD VOOR
DE PROVINCIE
ZEELAND

ONS ZEELAND

REDACTIE EN
ADMINISTRATIE:
STATIONSWEG 24
ROTTERDAM
TEL. 50540, GIRO 101981

DE VOORWAARDEN VAN ONZE GRATIS-ONGEVALLENVERZEKERING ZIJN OP AANVRAAG VERKRIJGBAAR

HET BOEK DER BELOONINGEN

Ieder zijn eerewacht. Eerewachten bij huwelijken komen steeds meer in gebruik; iets nieuws op dit gebied, dat wel een beetje luguber was, was het huwelijk van een arts in Engeland. Zijn collega's in witte jassen lieten het bruidspaar lopen onder een poort van beenderen!

De rijdende rechtbank. De stad Inglewood in Californië heeft een snelle en praktische behandeling van verkeersmisdaden ingevoerd. Wanneer ergens een overtreding of ongeluk-door-schuld wordt gerapporteerd, rijdt de rechtbank er dadelijk heen; op de plaats zelf wordt de zaak behandeld en de straf opgelegd.

De schoorsteenveger in de klas. Er zijn zooveel scholen voor de meest uiteenlopende ambachten; waarom dus ook geen schoorsteenvegersschool? In Berlijn is deze vakschool voor het aloude ambacht opgericht.

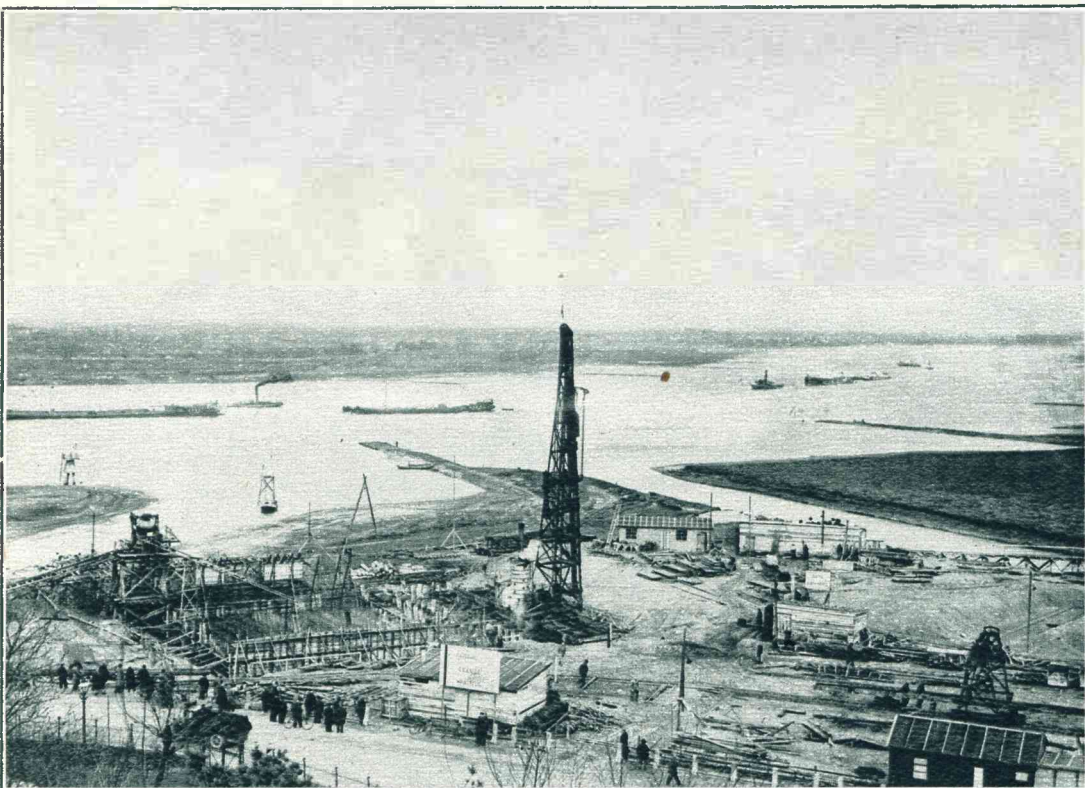
DINGEN

BUITENLANDSCHE

Een nieuw reddingsmiddel voor gezonken onderzeeërs, dat aan de duikboot bevestigd wordt; de bemanning kan van den gezonken onderzeeër in de reddingsbuis stappen, waarna het toestel wordt losgemaakt en dadelijk naar boven stijgt. De uitvinding is van den Italiaan Menotti Nauti.

Een dreigende reus. De Kilchenstock in Clarus (Zwitserland), de wandelende berg, die reeds vroeger groote stukken verloor, was onlangs weer in beweging en bedreigde de bewoners in het dal met lawines van rotsstukken. Op de helling kan men de sporen zien der lawines van den afbrokkelenden berg.

Het begin is er, en dat begin vordert goed. Nu het zware heilwerk voor het landhoofd van de Waalbrug te Nijmegen gereed is, werd begonnen met het storten van het beton. Wij geven op deze foto een overzicht van het groote werk, als een blij vooruitzicht op de niet al te verre toekomst, dat ook hier 't water geen tijdroovende belemmering voor het verkeer meer zal zijn.

Binnenland

Op 1 Dec. bestond de militaire Rijschool, een instituut dat bijzondere beteekenis heeft gehad voor de ontwikkeling der Ned. militaire rijkunst — hoeveel successen hebben Ned. officieren niet in binnen- en buitenland bereikt — 75 jaar. De school is sinds 1885 in Amersfoort gevestigd; vóór dien tijd was zij in Haarlem en Venlo.

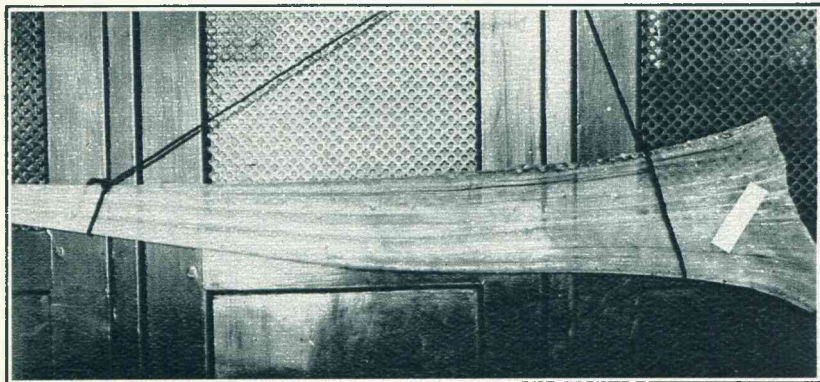
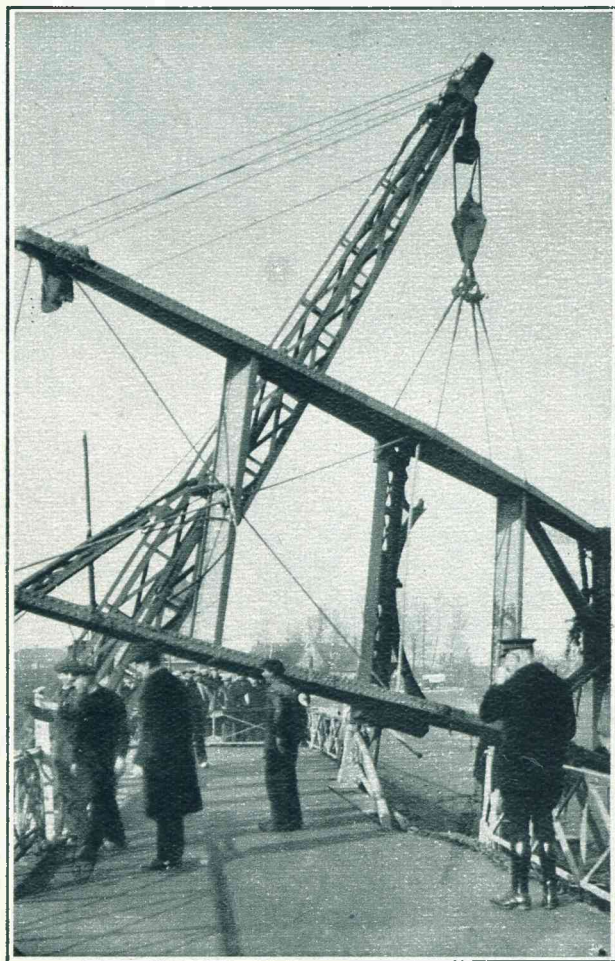

Luit. kol. J. H. van Reede, directeur der jubileerende Rijschool te Amersfoort.

Erwten lezende verpleegden in het Stads Armenhuis aan de Roeterstraat te Amsterdam, dat anderhalve eeuw bestaat. De feestelijkheden zijn uitgesteld in verband met het overlijden van den directeur, den heer Poederbach.

De belemmering opgeheven. Met 'n drijvende bok is het bovenstuk van de brug over de Linge te Geldermalsen, dat onlangs door een auto in het water werd gereden, verwijderd. De scheepvaart, die tot dusver gestremd was, kan daarmede weer doorgang vinden.

Het vuur in de P. C. Hooft, die een week in de Amsterdamsche haven heeft gebrand, heeft vreemde kunststukjes uitgehaald. Het is bijv. moeilijk om in dit zwaardvormige stuk glas een patrijspoort terug te vinden. De ontzettende hitte verwarmde het ronde glas tot dezen vorm.

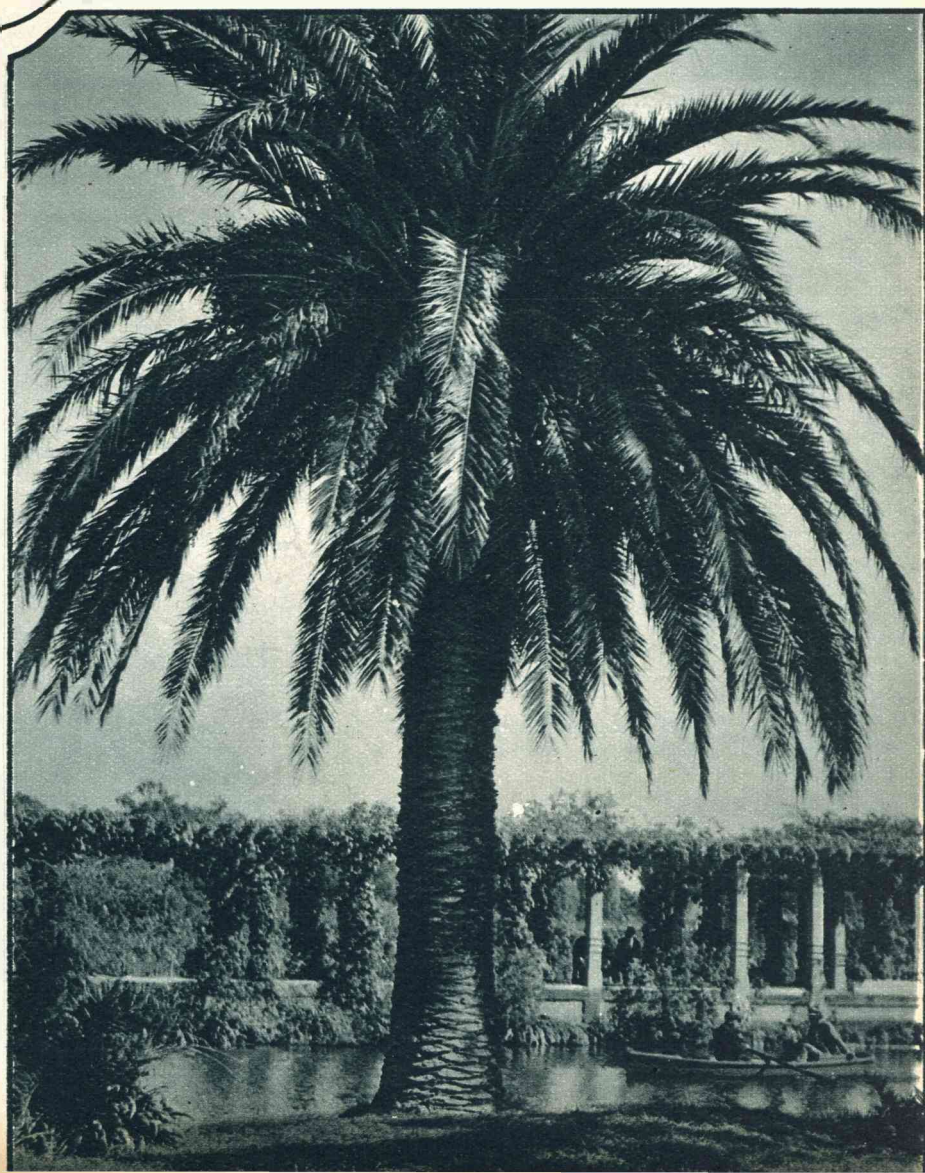

Ruiters en automobilisten maken er hun morgenrit.

Schoonen van Buenos Aires in het Palermopark.

PALERMO

Palmenweelde.

Hoe gering is de aandacht, welke men in Europa aan Zuid-Amerika pleegt te besteden. Zoo nu en dan vangen wij wel eens een gerucht op van een oorlog tusschen Bolivia en Peru en dan probeeren wij ons te herinneren, waar ergens op den atlas die landen geteekend zijn, maar wij slagen er niet in ze „thuis” te brengen, of verwijlen in gedachten in Uruguay, waar die fameuze voetballers moeten wonen, maar meer weten wij van die landen en hun culturen toch eigenlijk niet af.

Toch is dit een ernstige fout. Want wie in de gelegenheid was maar een glimp te zien van de grootheid der hier levende rassen, wie maar even kijken mocht onder den sluier, die een geweldige en overvloedige schoonheid aan literatuur en beeldende kunst verbergt, zal onmiddellijk begrijpen, dat wij verkeerd, ja dom doen met de landen van Latijnsch Amerika te negeeren als half beschaafde roofstaatsjes.

Spanje en Portugal houden nog het levendigst contact met die staten, welke hun eens als koloniaal bezit toebehoorden.

De belangstelling van onze lezers zal zeker opgewekt worden, indien zij in de gelegenheid worden gesteld af en toe fotografien te zien uit deze landen welke zich eveneens in een heerlijk natuurschoon mogen verheugen. Wellicht zou men zoo tot een nadere kennismaking kunnen geraken.

het mooiste Park

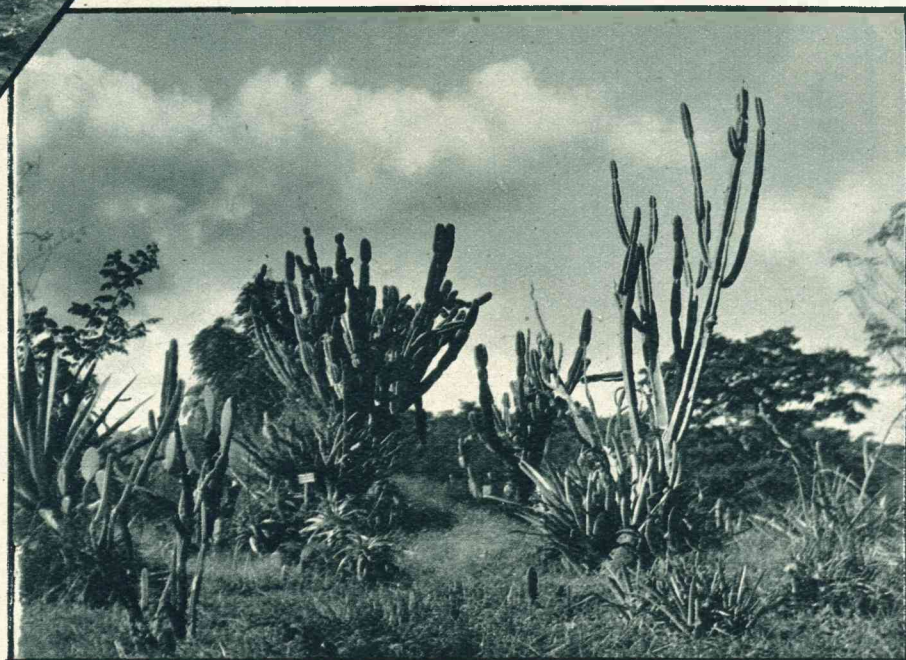
ter wereld

Op de breede vijvers
kan men roei- en zeil-
tochtjes ondernemen.

Een jonge amazone
uit het Palermopark.

Het steenen hert, dat onbeweeglijk op 't gewoel onder zich neerziet.

Geweldige cactusplanten
groeien er in het wild.

De hoofdstad van Argentinië, waarvan de naam alleen al een welluidend gedicht is, Buenos Aires („de goedeluchten”) behoort tot de grootste steden van Zuid-Amerika. De bevolking is er van zeer gemengde afkomst. Men vindt er Spanjaarden en Indianen, evengoed als Mexicanen en Duitsers. Deze hebben zich vroeger vermengd met de inheemse bevolking en het behoeft dan ook niet te verwonderen, dat het Argentijnsche volk van vandaag een zonderling (voor ons gevoel althans) mengelmoes van de meest uiteenlopende karaktereigenschappen bezit.

Buenos Aires, de zetel van de regeering, is schitterend gelegen, in een klimaat, dat vrijwel

overeenkomt met dat der gebieden rondom de Middellandsche Zee. Het is op en top een moderne stad, zoowel wat zijn aanleg als den aard van zijn inwoners betreft.

Tot de heerlijkste plekken, niet alleen van Buenos Aires, maar van de geheele wereld, behoort zeker het reusachtige „Palermopark” dat de groote ontspanningsplaats van deze fraaie gemeente is.

Men ziet er de prachtigste bloemen, alle tinten van boomengroen, alle soorten palmen, spuitende fonteynen, kostbare beeldhouwwerken. De aanleg is werkelijk vorstelijk. Zoowel het Parijsche Luxembourg als de Berlijnsche Tiergarten, of zelfs het Londensche Hydepark zijn maar kleine roostuintjes, vergeleken bij de enorme oppervlakte, die dit park beslaat. Men zou het wellicht het best kunnen vergelijken met het beroemde Bois de Boulogne in Frankrijks hoofdstad.

Ook „Palermo” is de verzamelplaats voor de elite van uitgaand Buenos Aires. Luxueuze auto's en schitterende raspaarden wedijveren om de bewondering der wandelaars, men bespreekt en men „maakt” er de politiek, men sluit er een verbond voor het leven en er wordt druk geflirt door de jongelingschap.

Er hangt die ondefinieerbare atmosfeer, welke ons lichtzinnig doet worden, welke ons het leven als een kostbaren schat doet erkennen.

Het huisje aan den dijk nabij 's Heer Arendskerke licht den reiziger in den trein vriendelijk toe.

Schafttijd te Wilhelminadorp.

UIT Zuid- Beveland

Het vriendelijke dorpsplein
van 's Heer Hendrikskinderen.

'n Genoeglijk overzetje
naar Katsche Veer
(Wilhelminapolder).

Pier gae trouwe

Wà moi Jane d'r van zee.

Mensch, ik kan d'r nie van ete,
zwieg t'r over, zwieg t'r van ;
A'k 'et eerder à gewete,
dan kwam d'r gin spetter van.

Z'è gin stuver in de spinne,
en gin cent in 't kammenet,
wie d'r zò an wil beginne
'ei ze allemaal nie, net !

't Meublement op afbetaelieng,
'alf den inspan op krediet ;
Ik noem ik dat noe een dwaelieng,
't kruus van de mederne tied.

Vroeger spaerde je j' een 'oedje,
wachtte tot je alles à,
mae gin afbetaeliengsgoedje,
Eindlieng kus je zegge : Kwà,

'k bin d'r, en noe gae m'n saemen
nog is effe nae 't stad'uus,
Mae dà 's niks voe tegenwoordig,
'k schaem m'n voe m'n eige guus !

'k Zou d'r nie op wille kieke,
op dat ofbetaelde spul,
ja, ik bin nog zò'n antiiken,
Pier, JIE bin een groate nul,
O mae !

Wà Pier d'r van zee.

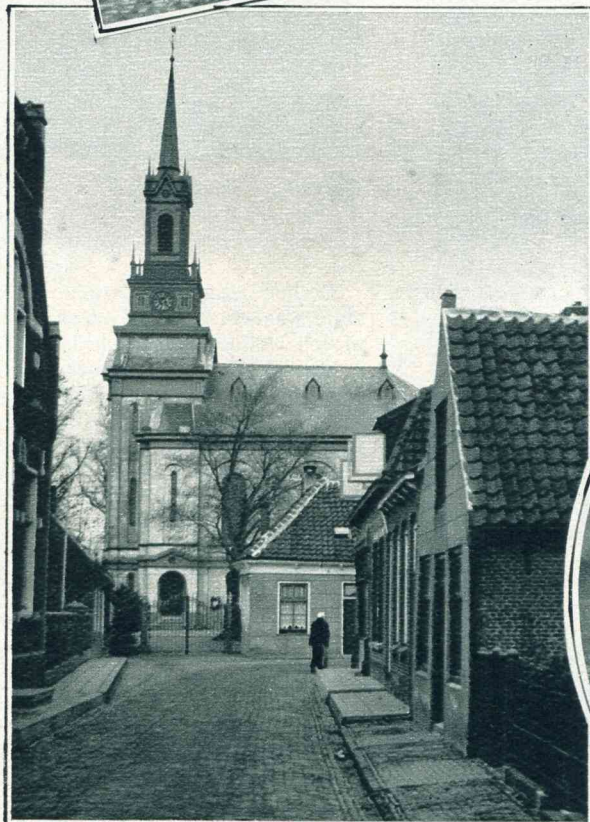
'k E noe lank 'enog 'evreje,
'oevee jaeren 'emmen nie
saeves langst den diek 'ereje,
of 'edanst bie kromme Pie ?

'k Wil noe eindelieng wè trouwe,
'k E de centen nie, dà's waer,
mae 't voornaemste om 'uuste 'ouwen
kriege m'n wè bie mekaer.

Jane zeit : 'et is een dwaelieng,
(ze doe deftig, noe en dan)
julder trouwe op ofbetaelieng,
ieder spreek t'r schande van !

Maer ik zegge, à je vrieje
mot totdat je alles 'eit,
trek betaeld, dan zeg ik, zieje,
't dier tò j' in je kisje leit.

En zò zummen 't dan maer 'ouwe,
merrege staet in de krant,
Zu je ons netjes is zie trouwe,
al is 't dan nie à kontant !
O mae !

De Kerkebuurt van Wolfaartsdijk.

De bus van Wolfaartsdijksche Veer.

Een straat-orkest in Napels met eigenge-maakte instrumenten.

Een draaiorgel-guitaar, de Zampona van de boeren en herders in Catalonië. Het is een snaren-instrument, doch in-plaats van door tok-kelen of strijken wordt de muziek ge-maakt door 't draaien van een stokje tegen de snaren.

ZOOVEEL ZEDEN, ZOOVEEL KLANKEN

Een herder van Sardinië met zijn hau-nedda, die uit drie rieten pijpjes bestaat.

Zoo goed als de ma-nier om slobkousen te dragen, om te groe-ten, om brood te bak-ken en eieren te koken, om kranten rond te brengen en tabak te rooken, om de vaat te wasschen en een nieuw costuum te laten aanmeten, om kousen te stoppen en den

De doedelzak van Dalmatië.

Een Genuëes heeft een stok-viool gemaakt, die dichtgeschoven kan worden en dan, naar hij beweert, een bruikbare wandelstok is.

Zaterdagavond door te brengen, om liefdes-brieven te schrijven en bij de belasting te reclameeren, zoo goed heeft ieder volk z'n wijze van musiceeren, 'n manier om door muziek zijn ge-voelens te uiten, en zijn eigen instrumenten. Daar-onder zijn er van zeer eigenaardige vormen; men vindt ze niet alleen bij de nog minder of meer wilde volksstammen, die met primitieve, middelen hun eigen instrumenten maken, maar ook nog in Europa. Op deze pagina vindt men er enkele.

Een der glanspunten van de Goesche toondagen, die van 22 tot en met 29 Nov. werden gehouden, is de veemarkt op de Beestenmarkt, waarmee de dagen worden geopend en gesloten.

TOONDAGEN IN GOES

Ze zijn er weer, ze zijn er weer,
de dagen met hun wond're sfeer!
Ondanks malaise, crisis of
hoe 't heeten mag ('t is altijd: sof!)
Maar ziet, de zware turksche trom
roffelt er vast niet minder om,
De mallemlen met zijn zwier
draait nog voor iedereen plezier,
En de oliebolle kraam vergaart
de koopers in een langen staart!

Maar ga niet in de geestenbaan!
Wie bang is blijve er vandaan;
Maar wie graag griezelt gaat er in,
en vindt er alles naar zijn zin.

En toch, de markt lijkt wat misdeeld,
't Schijnt dat den menschen toch wat scheelt.
De ware stemming is er niet,
Of komt dit soms omdat het giet?

De viervoetige
schreeuwers brengen
het meeste leven op
de markt.

Verkocht en be-
taald! Nu kan het
wel weer 'n sigartje
lijden.

Alleen de kind'ren, jong en blij,
zijn er steeds als de kippen bij;
Daarom reeds (al is 't bijna waan)
heeft kermis reden van bestaan.
Daarom is 't jammer dat ze kwijnt,
vermindert en misschien verdwijnt.

Zoo gaat het in ons land met veel;
Van 't oude blijft maar weinig heel.
Maar 'k vraag: getuigt 't modern vermaak
dan soms van een meer zuiv'ren smaak?

De kermis, met haar echt jolijt,
haar bonte pronk, haar schreeuw'righeid,
ze is zoo kwaad niet als men denkt,
de „men”, die haar geen aandacht schenkt.
Ze is een kinderlijk vermaak,
een opgepronkte kinderzaak,
een bloem, een feestelijke vlag,
een glimlach in den donk'ren dag.
Ze breekt het donker jaargetij
met kleur en klanken, jong en blij.

De eerste marktdag van
de feestweek lijkt nog
al druk bezocht.....

... en zwaar beladen keeren
de bezoekers met St. Nico-
laas-geschenken huiswaarts.

Dit is de droeve inslag die
grijpt in de kermisfantasie.
Het brengt ons weder met een ruk
onder den dagelijkschen druk
van zaken die niet hard meer gaan,
van voorraden, die blijven staan.

Gelukkig die zijn moed bewaart,
en ondanks dat zijn kracht vergaart.
De kniezers moesten voor hun straf
de geestenbaan eens op en af!
Want wie steeds spoken MEENT te zien,
geneest door werk'lijkheid misschien!

Zoo zij het, en wees welgemoed,
als ge vandaag uw rondje doet!

Als de koop lukken wil....

....dan is er weer gelegenheid om op
de kermis, die aan de toondagen is ver-
bonden, de bloemetjes buiten te zetten,
al verwachten we dat het hiermee dit
jaar niet zoo druk zal geweest zijn.

Ach, houden wij maar wat er is,
iets dat verdwijnt geeft een gemis.
Iets dat verdwijnt.... de kermis toont
geen muts meer, die de hoofden kroont,
ze toont 't verdwijnen van de dracht
voor de moderne kleederpracht,
de pracht van korten rok en wave,
geen mooie kuiven meer, wat scheef
getrokken door de kermispret....
Ook hier wint de moderne tijd,
Maar 't is geen aanwinst, 't zij gezeid!

De toondag, handelsdag voorheen,
Een dag van koeien, vel en been,
van varkens, knorrend, schapen tam.
Wat vroeger niet ten toondag kwam!
Maar ook de handel ligt nu plat,
Het is voorwaar een wonder dat
we voor de lens hebben gehaald:
Een die iets koopt.... en ook.... betaalt!

met een roeibootje naar de bank. Wanneer er zeehonden in zicht zijn, kruipt de jager er zoo dicht mogelijk heen, waarna z'n werk voornamelijk uit wachten bestaat. Hij ligt uren lang stil en rolt over het zand, juist zooals zeehonden dat doen. De dieren worden nieuwsgierig naar het vreemde, grauwe wezen, zwemmen naderbij en kruipen op de bank. De jager wacht tot hij zeker is van zijn schot en totdat het dier op de zandbank is of in zeer ondiep water, omdat het dier na 't schot in diep water onmiddellijk in de diepte zou verdwijnen. De buit wordt meestal op de plaats zelf gestroopt en schoongemaakt, waarna de huid en het vet in 't bootje worden geladen.

Als een zeehond ligt hij geduldig op wacht, zonder bewegingen om de dieren niet te verschrikken.

JACHT OP

De bekende zeehondenjager H. P. von Holdt zoekt de zee af om zijn buit te ontdekken.

Zeehonden zijn niet dom en niet onvoorzichtig, maar ze zijn wel nieuwsgierig. Daarmede moet men rekening houden bij de jacht op deze dieren. Wanneer men ze op de gewone manier zou naderen, zouden de dieren onmiddellijk in zee vlucht en waar ze veilig zijn (ofschoon men reeds zoo ver is gegaan om massa-jachten met zeer sterke netten te houden); men moet de dieren laten naderen tot ze onderschot zijn, zonder dat ze wantrouwen kunnen krijgen. De jagers op de Deutsche Noordzee-eilanden doen dit op deze manier: zij zeilen met een kleinen kotter naar de droogliggende zandbanken (soms 10 à 15 K.M. uit de kust), ankeren daar en gaan

ZEEHONDEN

Tot het laatste oogenblik wordt gewacht met het schot; de jager vuurt niet, wanneer de zeehond het water nog zou kunnen bereiken.

De buit.

Goede Kwaliteit bepaalt de keus!

Wie in het teken van "4711" kiest, heeft de zekerheid, de beste kwaliteit te krijgen. De algemeene, groote waardeering, die deze edele en echte Eau de Cologne sedert vele geslachten in alle landen der wereld geniet, is een sprekend bewijs van haar uitmuntende eigenschappen.

"4711" — door Kwaliteit — het Wereldmerk!

4711 Eau de Cologne

"4711" Eau de Cologne-Zeep. per stuk 35 cent

Het is lang niet onverschillig welk laxermiddel U neemt. Vele preparaten prikkelen den darm, of schaden de nieren.

Alleen inderdaad zacht en onschuldig laxermiddel worden daarentegen ook van geneeskundige zijde de

Istizin-Tabletten

gekenschetst. — Deze kunnen ook zonder enig bezwaar aan kinderen worden gegeven.

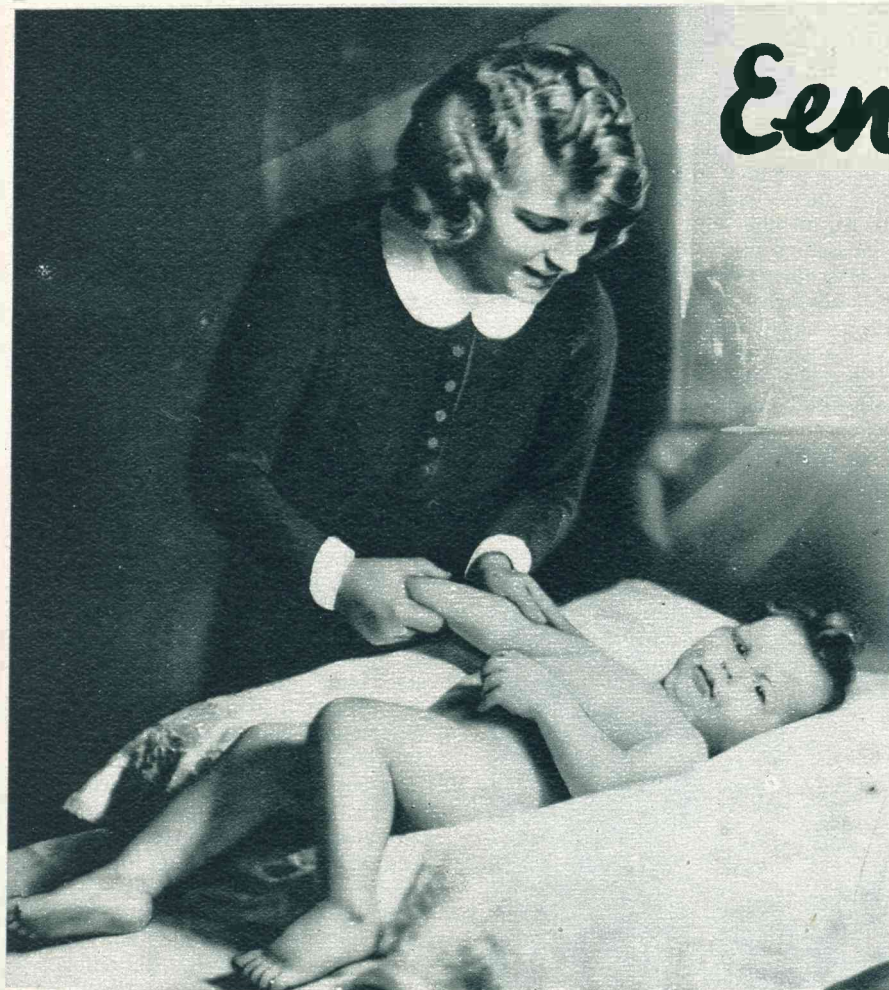
Bij apothekers en drogisten verkrijgbaar.

RECTIFICATIE

In de advertentie voor NIVEA in de uitgave van 18 November j.l. staat een bon, bij inzending waarvan men 'n gratis monster Nivea Crème en Nivea Olie ontvangt. Echter is hierbij verzuimd te vermelden, aan welk adres de bon moet worden ingezonden. Dit adres is:

N.V. Mij. "Pebeco"
Sarphatikade 3, Amsterdam

VAN RIJN'S
Utrecht **MOSTERD**
De Beste

Een behaaglijk gevoel

toont Uw kind als U de teere huid steeds met

NIVEA

verzorgt. Nivea geeft verkoeling, genezing, verzachting; ze doet jeuk verdwijnen, waardoor vermeden wordt, dat het kind zich krabt en de huid beschadigt. Wrijf vóór het naar bed brengen elke aangedane plek dik met Nivea in. Uw kind slaapt dan rustig en onbekommerd.

Vaak doet zich op het kinderhoofdje een leelijke en lastige korstvorming voor, welke eveneens door het dik inwrijven met Nivea verdwijnt. Nivea is een goed huismiddel, dat in de kinderkamer uitstekende diensten bewijst, niet alleen voor het kleine kind, doch ook voor de aankomende jeugd. Nivea voor heel het huisgezin!

In doozen van 20—90 cts.
in tuben van 35 en 55 cts.

Nivea bevat het aan het huidvet verwante, de huid verzorgende Eucerit. Daarop berust haar weldadige uitwerking op het gevoelige huidweefsel en is zij eenig in haar soort. Geen andere huidcreme bevat dit Eucerit, Nivea is dus niet te vervangen.

NIVEA — de eenige huidcreme, die Eucerit bevat

Huwelijk of Ontslag

DOOR GEORGE
F. WORTS

Een ideale dag in de lente. Gouden zonlicht viel op de lichtgroene weiden achter Dibley's Fabriek van Radio-Producten. Een wielewaal zong vurig in een ouden eik. Een bries, die den geur van groeiende kruiden droeg, ademde genoeglijk door de kantoren.

Het was een dag, waarop alle harten zich hadden moeten verheugen om de heerlijkheid der natuur. Op zoo'n dag spijbelen de jongens van school, tasten de handen van volwassen jongens naar hengels of rackets of paarden-teugels, al naar hun aard. Kortom, het was een verlokken lentedag.

Maar Peter Farnum had het te druk, om er iets van te merken. Hij had het altijd druk. In den heelen staat Ohio had waarschijnlijk geen mensch het zoo druk als hij.

Vijf mannen stonden in een rijtje aan den hoek van zijn schrijfbureau, wachtend op een oogenblikke aandacht. Zijn steno-typist, een jonge man met blozende wangen en blauwe oogen, stond met het potlood boven zijn notitie-bloc klaar. Er rinkelden twee telefonen.

Peter Farnum nam allebei de ontvangers van hun haak, hield er aan ieder oor één en zei „Met Farnum,” in elk der beide mondstukken. In het ééne zei hij scherp: „Hè — wat?” en toen: „Ja — ja, ja, in orde.” In het andere: „Hè? Wat?” en toen: „Nee — niets daarvan — nee — ik zei néé — absoluut niet — nee.”

Met een gebaar van gewoonte hing hij beide ontvangers op en keek naar het rijtje wachtenden.

„Wel, Brown?”

„Die laatste zending mahonie zat vol wormgaatjes, meneer Farnum. Moet ik er van maken wat er van te maken is, of terugsturen?”

„Terugsturen. Bill” — tot zijn stenograaf — „teken aan: de Tropische Edelhout-Maatschappij afblaffen. Zending weigeren. Ga maar door met je ouden voorraad, Brown. Ik zal de Jungle-Hout-Leverantie-Maatschappij telegrafeeren om tweeduizend voet. Wel, Anderson?”

„Welken weg moet ik die Excelsior-zending sturen, meneer Farnum?” zei Anderson.

„B. en O., Pennsylvania en C.H. en D.” zei de veelgeplaagde Farnum. „Wel, Boyer?”

„Wou u de naamplaatjes boven links of beneden rechts in den hoek hebben, meneer Farnum?” vroeg Boyer.

„Boven rechts, Boyer, en let op, dat 't emaille niet over 't nikkel heen-steekt.”

„Ja, meneer!”

„En jij, Johnson?”

„Wat is de uiterste tijd voor die order: wisselende condensators van Zenith, meneer Farnum?”

Peter Farnum keek in een bloc aan zijn linkerhand.

„Aanstaande Maandag,” zei hij. „Voortmaken, Johnson!”

„Jawel, meneer!”

De telefoon links begon weer te rinkelen. Peter Farnum nam snel den ontvanger van zijn toestel.

„Met Farnum. O, jawel, meneer Bascom. Aanstands? Ja meneer, ik kom onmiddellijk.”

De adjunct-directeur van Dibley's Radio-Producten-Fabriek sprong op van zijn bureaustoel.

„Bill,” beval hij, terwijl hij naar de deur liep, „leg die brieven voor me klaar, om te teekenen. Ik ga naar meneer Bascom.”

De kamer aan het eind van de lange gang, waar Peter Farnum nu binnentrad, verschilde zeer van die, welke hij juist verlaten had. Het eindeloze roeren en zoemen van den arbeid ontbrak hier.

Het kantoor van den heer Rutlege Van Camp Bascom was een stil, rustig verblijf, met notenhouten paneelen, een dik blauw tapijt op den vloer en keurige blauwe gordijnen voor de ramen. Hier kon 'n mensch

rustig zitten droomen en gewoonlijk — zoo meende Peter Farnum althans — dééd men dat ook.

Onder „men” verstond hij den heer Rutlege Van Camp Bascom, ook „Zwijntje” genoemd — hoewel, natuurlijk, nooit in 't bijzijn van dien heer zelf.

Het wou Peter Farnum voorkomen, dat Zwijntje, dat wil zeggen de heer Bascom, nooit iets anders deed dan in die keurige kamer zitten en peinen op middelen, om zijn ondergeschikten te ergeren. Peter was beslist een ondergeschikte, ondanks zijn welluidenden titel en de ontzaglijke hoeveelheid werk, die in een eindelozen stroom over zijn oude bureau heentrok.

Het groote notenhouten bureau van den heer Bascom was bedekt met een plaat van dik spiegelglas, en daar was nooit een krasje of veegje op te zien. De heer Bascom scheen de moderne, half schertsende leus te huldigen, dat de schrijftafel van een zakenman (een zakenman in onzen tijd) zoo schoon en leeg moet zijn als de Sahara.

Er was niets te zien dan een elegante, wit-geëmailleerde telefoon, twee buitengewoon zindelijke inktpotten, een met rooden en een met zwarten inkt, een halfronde afvloeier met ivoren rug, en een kleine baby-blauwe blocnotes.

Zwijntje — meneer Bascom bedoel ik — placht te zeggen, dat hij al zijn zaken binnen in zijn hoofd deed, niet op zijn schrijftafel. Hij was vice-president van Dibley's Fabriek van Radio-Producten N.V., en, naar het inzicht van zijn employé's, een groote, prachtige windbuil.

„Ga zitten, Farnum,” zei de heer Bascom.

Peter ging zitten en keek hem aan met een strak, beleefd glimlachje.

Hij zag een forschen, blozenden man met kleine blauwe oogen en ruig blond haar, nogal kort geknipt en achterover geborsteld. Zijn heele huid was rose. Zijn gezicht was onderaan breder dan bovenaan — dus dikker van kaken dan van slapen.

Hij had een langen rooden neus, die nogal plat op zijn gezicht lag, en zijn oogen stonden vrij dicht bij elkaar. Dit alles werkte samen, om hem een min of meer varkensachtig voorkomen te geven; vandaar den bijnaam, waarmee hij door zijn employé's benoemd, hoewel niet getroeteld werd.

Misschien lijkt dit beeld u niet geheel eerlijk. Maar inderdaad scheen de heer Bascom nooit te werken. Hij hield de kortst mogelijke werkdagen. Hij ging dagen achtereen uit visschen of uit golven of wat dan ook, om zich van zijn vermoeienissen te herstellen.

En toch was Dibley's Radio-Producten-Fabriek, onder zijn toezicht, een zoemende bijenkorf vol werkzaamheid. Er werden aan de aandeelhouders groote dividenden uitgekeerd en sappige vruchten opgesneden.

Men kan over Zwijntje zeggen wat men wil, maar hij bereikte resultaten. Hij zat tjokvol met ideeën. Hij had fantasie en hij was schrander. Soms had Zwijntje, zooals we zullen zien, wat te veel ideeën, en gebruikte hij bij de uitvoering wat te weinig schranderdheid. Maar toch hield hij, weldoorvoed, keurig gekleed, altijd kalm en minzaam, de wieltjes niet alleen aan 't draaien, maar zelfs aan 't snorren.

Peter Farnum was een van die taai stalen kamraderen, die ze aan 't spinnen hielden. We mogen hem wel even nader bekijken.

Hij had den leeftijd, waarin de normale man de periode van zijn grootste krachtsontplooiing begint — dertig. Al zag hij er op 't oogenblik nogal bleek en moe uit door te veel arbeid, toch was hij meer dan middelmatig aantrekkelijk van uiterlijk. Hij had iets... een onweerstaanbaar soort van magnetisme.

Peter was lang, slank en breedgeschouderd. Hij had donker krullend haar, donkerblauwe oogen en een goede sterke kin. Zijn tweed costuum scheen hem

Op reis door ons land.

Bij de oude St. Joriskerk te Amersfoort.

een beetje los om 't lijf te zitten, en men veronderstelde er krachtige spieren onder.

Hij was in zijn studiejaren min of meer een atleet geweest; had voetbal gespeeld en later polo. Zijn belangstelling in paarden had hij behouden; hij reed iederen morgen een uur, vóór het ontbijt, zonder naar het weer te zien.

Hij hield van paarden. In een stadje als Zenobia (73000 inwoners) werd die liefhebberij natuurlijk als aanstellerij beschouwd. Maar het liet Peter koud, wat de mensen over hem zeiden.

Buiten de paarden en zijn werk had Peter nog een dubbele belangstelling in het leven — zijn broer Ned en zijn zuster Sally. Die waren beiden op kost-school. Ned wou dokter worden, en Peter zou zorgen, dat hij studeeren kon; Sally wou schilderen, en Peter was van plan, haar over een jaartje of zoo naar Parijs te sturen.

Sinds zijn vijftiengste jaar had hij alle zorg voor Ned en Sally gedragen. Ouders hadden zij niet meer.

De heer Bascom zat hem te bestudeeren met zijn kleine blauwe oogjes, en Peter, door ondervinding geleerd, begreep, dat er weer een van zijn slimme ideeën naar buiten zou komen.

„U zult wel weten,” begon de vice-president, „dat er gistermiddag be-

Op reis door ons land.

Natuurschoon bedreigd? In de vergadering van „Overijselsch Regt en Geschiedenis” werd ter sprake gebracht, dat er bij den Rijkswaterstaat plannen bestaan, een modernen verkeersweg dwars door de beroemde Twickeler bosschen (op deze foto) bij Delden aan te leggen.

stuursvergadering geweest is. Meneer Dibley is met den trein van twaalf uur gekomen en om een uur of zes weer vertrokken. Er zijn noten gekraakt, Farnum — stevige noten gekraakt.”

Peter kreeg even een wee gevoel in de maagstreek. Hij wist, dat hij geen reden had om bang te zijn voor zijn positie; maar toch was hij dat altijd. Omdat hij voor Ned en Sally moest zorgen, moest hij op zijn tellen passen.

„Jawel, meneer Bascom?” zei hij beleefd.

Misschien, dacht hij snel, terwijl Bascom nog zweeg, gaven ze hem de bons. Meneer Bascom had soms van die vreemde ideeën ineens. Meneer Dibley, de president, wist niet eens, wat er op de fabriek gebeurde — die had zooveel dingen aan de hand.

Hij was eigenlijk alleen de geldman — bankier. Hij was alleen president van de onderneming, omdat hij er zooveel geld in gestoken had.

„Harde noten gekraakt, Farnum,” ging Bascom onheilspellend voort. „Meneer Newton bijvoorbeeld heeft met ons afgedaan.”

Peter's hart sprong op. Oscar Newton was zijn onmiddellijke superieur — de directeur voor den verkoop. Hij had een kans op een positie van vijftien-duizend dollar per jaar!

„Ja, meneer Bascom?” zei hij, trachtend zijn gretige benieuwdheid niet te verraden.

„En meneer Cornwall komt in zijn plaats.”

Peter's hart zakte weer. Cornwall was de inkoop.

„O juist,” zei Peter.

Hij was nu boos. Welk recht had het bestuur, Cornwall tot verkoops-directeur te kiezen, terwijl hijzelf dien post verdiende? Hij verzette meer werk dan wie ook in de heele onderneming; hij had 't meeste recht op promotie.

„Als ik me niet vergis,” ging Zwijntje voort, hem voortdurend aankijkend, „verdient u nu zeventien-duizend vijfhonderd per jaar.”

„Ja meneer, zeventien-duizend vijfhonderd.”

„Een van de andere veranderingen,” zei Zwijntje, „is, dat de directeur van het kantoor in New York ontslag heeft gekregen. Die post brengt, met de vacature moet volgende week vervuld worden. Voor uw tegenwoordige positie hebben we Thorpe al aangewezen. Hij zal vandaag over een week beginnen. Voor mij is er maar één vraag: of u op tijd klaar kunt zijn voor dien post in New York.”

„Meneer Bascom, 't is wezenlijk...” begon Peter opgetogen, maar Zwijntje sneed hem het woord af.

„Er zit aan dat zaakje een voorwaarde vast,” zei hij. „Ik weet niet, of je er op in zult gaan... of je, ronduit gezegd, die positie aan zult kunnen nemen. De vacature moet volgende week vervuld worden. Voor uw tegenwoordige positie hebben we Thorpe al aangewezen. Hij zal vandaag over een week beginnen. Voor mij is er maar één vraag: of u op tijd klaar kunt zijn voor dien post in New York.”

Hij zweeg en keek Peter peinzend aan.

„Wat is de voorwaarde?” vroeg Peter zacht.

Zwijntje fronste de wenkbrauwen.

„Zooals je weet, heeft meneer Dibley eigenaardige opvattingen. Ouderwetsche opvattingen. Sommige ideeën van hem zijn net zoo verouderd als de dokterskoetsjes — maar hij heeft 't ten slotte voor 't zeggen. Hij wil beslist, dat de man, die 't kantoor in New York krijgt, getrouwd is.”

„Getrouwd!” viel Peter uit. „Maar ik ben niet getrouwd!”

„Dat is 't 'm juist,” zei de heer Bascom droefgeestig. „Meneer Dibley is onverzettelijk. Hij heeft boek gehouden van de directeurs in New York — of liever, van alle employé's, die er in die vijftiengste jaar in New York geweest zijn. Hij schijnt tot de ontdekking te zijn gekomen, dat getrouwde mannen beter tegen de moeilijkheden opgewassen zijn dan ongetrouwde. Hij acht 't bewezen, dat getrouwde mannen standvastiger zijn, betrouwbarder, meer verantwoordelijkheidsgevoel hebben; en dat zij minder vatbaar zijn voor de gevaren van een stad als New York.

„Denk er goed om, dat dit *mijn* opvattingen niet zijn, Farnum. Ik heb met meneer Dibley geredeneerd en nog eens geredeneerd, maar hij is gewoon niet te bewegen. Hij staat er op, dat er een getrouwd man naar New York komt. U bent volkomen geschikt voor die positie — alleen bent u niet getrouwd. Je hebt natuurlijk plannen, Farnum?”

„Plannen?” bracht de jonge man verbaasd uit.

„Huwelijksplannen, bedoel ik. Je zult toch wel denken aan trouwen — aan de een of andere jonge dame, waar je belang in stelt...? Iedere man van jouw leeftijd denkt aan trouwen — of hoort er tenminste aan te denken.”

Peter Farnum veegde zijn voorhoofd af. Het was plotseling vochtig en kil.

„Toch niet,” zei hij heesch. „Ik ga met geen meisjes om. Ik ken er zelfs geen een. Ik heb er weinig tijd voor gehad, ziet u. Ik heb 't nogal druk...”

„Je hebt den naam van vrouwenhater, Farnum,” zei de heer Bascom gestreng.

„Haten is 't woord niet, meneer. Ik heb 't alleen maar te druk, om me met ze te bemoeien. Ik beschouw een vrouw als een weelde, en ik kan me in mijn omstandigheden zoo'n dure weelde niet veroorloven. Misschien later, als mijn broer afgestudeerd is, en mijn zuster...”

„Deze positie kan niet wachten, Farnum,” zei de vice-president. „Je verdient zeventien-duizend vijfhonderd per jaar. Je hebt de kans, om dat inkomen te verdriedubbelen, te beginnen met de volgende week, als je me met de papieren kunt aantoonen, dat je de eenige voorwaarde hebt vervuld.”

Peter Farnum sprong op.

„Dat hoeft ik niet eens te probeeren, meneer Farnum. Ik ken geen dames. En ik kan toch niet naar de eerste de beste toelopen en zeggen: Wil je met me trouwen — is 't niet zoo, meneer Bascom? Ik weet dat ik die positie in New York aankan. 't Is hard werken, maar ik houd van hard werken. Laat u 't me maar eens probeeren!”

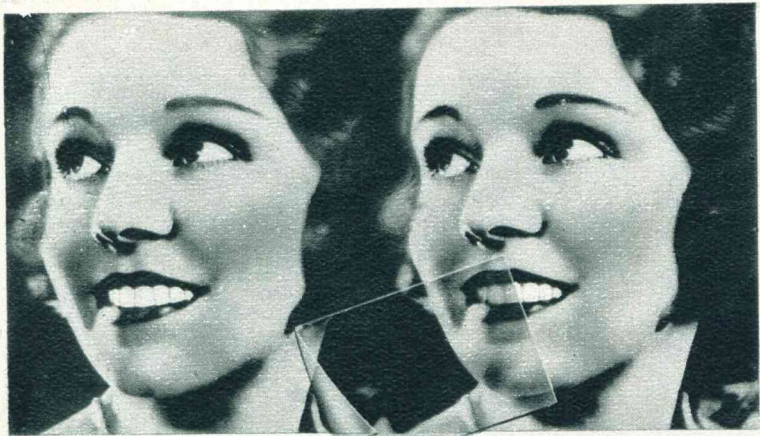
Zwijntje schudde het hoofd. „'t Spijt me geweldig. Farnum. De orders van meneer Dibley moeten gehoorzaamd worden, al vinden we ze tusschen-beide nog zoo vreemd.”

„Dan zal ik er van af moeten zien,” zei Peter heesch. „Ik kan in een week tijds geen meisje zoeken en trouwen. 't Is... 't is onmogelijk.”

„Onmogelijk bestaat niet, Farnum. De mannen, die vooruitkomen in de wereld, schieten in den lach, als anderen beweren, dat 't niet kan.”

„Ja, ik heb ook wel eens gelachen, als er gezegd werd, dat iets niet kon,” zei Peter, „maar dan ging 't over andere dingen, dan een meisje zoeken en haar trouwen binnen de week. Ik geloof, dat ik geen keuze heb, meneer Bascom. Ik zal die kans eenvoudig moeten missen en met mijn oude salaris tevreden moeten zijn.”

„Dat gaat helaas niet,” zei de vice-president. „Je bent aangewezen voor dien post in New York. Er werd verondersteld, dat je omgang met een jongedame zou hebben en haar op dat hoogere salaris zou kunnen trouwen. Zoo

De tandpasta, die de beste uitwerking heeft, is tevens de meest onschadelijke.

ER zijn tandpasta's, die wel reinigen maar tevens de tanden beschadigen. Andere zijn onschadelijk, maar reinigen niet voldoende. Pepsodent reinigt en is tevens onschadelijk.

Dank zij een nieuwe ontdekking der Pepsodent Laboratoria bevat Pepsodent drie bijzondere eigenschappen: . . .

... de tandslag wordt geheel verwijderd.
... de tanden worden blinkend wit.
... de tanden worden gereinigd en gepolijst op een voor het glazuur onschadelijke wijze.

Koopt nog heden een tube Pepsodent. Het is absoluut onschadelijk, zelfs voor het tzerste glazuur. Het is de hedendaagsche wetenschappelijke tandpasta.

De nieuwe hedendaagsche Amerikaansche Tandpasta.

5012

N.Y. MAGAZIJN DE BYENKORE

DEN HAAG

ROTTERDAM

AMSTERDAM

Onze Magazijnen te Amsterdam, Den Haag en Rotterdam zijn de grootste, best gesorteerde en meest modern ingerichte in Nederland.

Door concentratie van den inkoop zijn onze verkoop-prijzen uiterst laag gesteld.

Ruim 80 verschillende verkoopafdelingen, Lunchroom, Daktuin ¹⁾, Leesbibliotheek, Rijkspost-, Telefoon- en Telegraafkantoor, Bagagedepot van de Nederl. Spoorwegen, Eigen Auto-besteldienst, Kapsalon ²⁾ enz.

¹⁾ Alleen in Den Haag en Rotterdam.
²⁾ Alleen in Rotterdam.

AMSTERDAM

DEN HAAG

ROTTERDAM

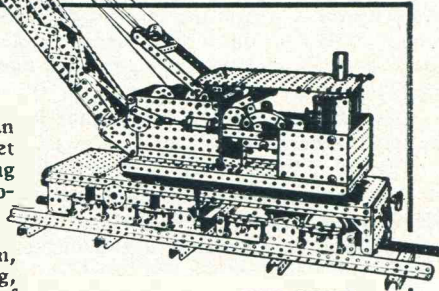

St. Nicolaas is Meccano-Tijd

Meccano is het meest boeiend van alle spelen voor jongens en het eenigste, waarin de belangstelling nooit ontbreekt. Met een Meccano-uitrusting kan Uw jongen praktisch gesproken alles bouwen, wat hij noodig heeft—een rijdende kraan, een auto, een tractor, een vliegtuig, een draaibank, een weefgetouw, of welk model ook van de honderden, die afgebeeld zijn in de Meccano-handleidingen. Behalve deze modellen kan elke flinke jongen talloze andere modellen van eigen vinding bouwen; uitvindingen doen met Meccano is werkelijk het grootste genot ter wereld.

St. Nicolaas zal niet volmaakt zijn zonder Meccano.

IN ELKEN GOEDEN
SPEELGOEDWINKEL VERKRIJGBAAR
VAN F. 0.75 TOT F. 2.45.00

Vraagt om
dit gratis
Boek
vandaag nog

Uw jongen moet dit prachtige nieuwe Meccano-boek hebben. Het is prachtig gedrukt en bevat afbeeldingen en bijzonderheden van de volledige serie Meccano-producten.

Ons depot voor engros zal Uw jongen een gratis exemplaar sturen in ruil voor de namen en adressen van drie van zijn vriendjes.

Voor engros:

HAUSEMANN & HÖTTE (Afd. 35)

Kromboomsloot 59 AMSTERDAM

Gefabriceerd door Meccano Limited, Liverpool, England.

MECCANO

ABONNEERT U OP DIT BLAD

Een uitkomst bij GRIEP

Wacht niet tot de koorts oploopt, als Gij hoest, transpireert, U rillerig en als geslagen voelt: dit is het moment om Abdijsiroop te gebruiken, omdat Abdijsiroop snel en grondig werkt. Vanaf den eersten lepel ondervindt Gij een buitengewone verlichting. Uw hoest verdwijnt, Gij kunt dan de koorts meester worden en slapen zonder uitputtende hoestaanvallen.

Oogenblikkelijk zal Abdijsiroop den strijd aanbinden met de bacillen, die zich bij U ophoopten. Zonder pijn, zonder moeite zult Gij de taaië slijm kwijt raken, die bezwangerd is met miljoenen ziektekiemen. Vraag daarom direct bij Uw apotheker of drogist bij:

Hoest-Griep-Bronchitis-Asthma

AKKER'S

ABDIJSIROOP

Overal verkrijgbaar

Thans **f1.00** per koker
f1.50 en f2.75

Voor
onderweg

35 ct. en 60 ct. per doos

Men is er in geslaagd Abdijsiroop te „stollen“ met behoud van alle genezende bestanddeelen, dus gebruik nu buitenshuis de nieuwe
ABDIJSIROOP-BONBONS

NEEN!
Bepaald magerder is hij niet geworden . . .

ondanks zijn dagelijksche wandeling van eenige uren! Corpulentie ontstaat door opeenhoping van overtollige substanties en hebben forceermiddelen slechts een tijdelijke uitwerking. Zorg voor een blijvend normaal gewicht! Drink de welbekende Dr. E. Richter's Kruidentheë, die Uw gewicht op natuurlijke wijze zonder dieet tot het normale terugbrengt en op peil houdt.

Dr. E. RICHTER'S KRUIDENTHEE

Verkrijgbaar bij apoth. en drog.
Per pak f1.50, extra (sterk) f1.75

BREUKLIJDERS

Dit is C. H. SCHOLTE, die, na 22 jaar breuklijder te zijn geweest, zichzelf enduizenden anderen van breuklijden bevrijdde door zijn nieuwe uitvinding van het **PATENT LUCHTAPPARAAT**.

Duizenden dankbetuigingen. Vraagt kosteloos om het boek met afbeeldingen en prijzen.

C. H. SCHOLTE

Aert v. Nesstr. 105a - Rotterdam
Waarschuwing. Laat U niets anders opdringen, want even goed of beter bestaat er niet.

staan alle jonge mannen er voor. Waarom jij dan niet? 't Spijt me, Farnum, maar een andere positie heb ik niet voor je, als die week om is."

Peter was hoe langer hoe rooder geworden. Nu liet hij zijn vuist met een slag neerkomen op de dikke glasplaat, die het bureau van Zwijntje bedekte.

"Dat vind ik een afschuwelijke onrechtvaardigheid!" riep hij. "Ik heb hier hard gewerkt, harder dan wie ook. Ik heb er mijn beste krachten voor gegeven, om den verkoop omhoog te brengen; ik heb goed werk geleverd, en dat weet u heel goed. Wat heeft trouwen daar mee te maken?"

"Ik kan me je gevoels volkomen indenken," zei Bascom. "t Is inderdaad een onrechtvaardigheid; maar meneer Dibley wenscht 't niet anders. Als ik hem er nog eens over aansprak zou hij zeggen, dat 't puur egoïsme is van een man van jouw leeftijd, om ongetrouwd te blijven. Er is niets aan te doen, Farnum. Je trouwt, of..."

"Trouwen — of ontslag," smaalde Peter.

"Denk er nog eens over," ried Zwijntje hem. "Misschien is er wel een of ander meisje, waar je op 't oogenblik niet aan denkt. Kom vanavond bij mij thuis dineeren, dan praten we er nog eens over — ouderwets, als man tegen man."

"Dank u, meneer," zei Peter diep rampzalig.

Hij had zich vereerd moeten voelen, gevlaid. Bascom was niet gewend, employe's te inviteeren, noch om te komen dineeren, noch tot iets anders.

Peter zag niet in, wat hij er verder mee kon komen, als hij bij Bascom ging eten. Hij had een week tijd, om een meisje te zoeken, haar te vragen en te trouwen. Een week...

Trouwen! Hij trok den neus op, toen hij door de gang liep. 't Was onzin. 't Was bespottelijk. Gewoon idioot! Maar wat moest hij er aan doen?

Peter had nooit ernstig aan een meisje gedacht. Afgezien van een onschuldig en onschadelijk flirt-partijtje nu en dan, had hij totaal geen ondervinding van dames. Hij had al zijn belangstelling aan andere dingen moeten geven in zijn studiejaren, en daarna had hij 't te druk gehad, om den kost op te halen voor zichzelf en Sally en Ned.

En als hij nu binnen de week geen vrouw vond, zou Ned zijn studie op moeten geven, en kon Sally niet naar Parijs.

Wijkend voor een aandrift van het oogenblik ging Peter langs een omweg terug naar zijn kamer — hij ging door de zaal, waar de typisten zaten. Daar zaten meisjes van alle maten en leeftijden. Er waren blonde en bruine dames, magere en dikke, lange en korte, knappe en leelijke.

Er keken er een paar op, toen Peter langs kwam, en peilend keek hij die in de oogen. Zou hij zijn oogen maar niet dicht doen, en een keer of vier vijf ronddraaien, en dan loopen, tot hij aan een meisje kwam — 't eerste 't beste kon dienen — en zeggen: „Pardon, hebt u ook zin, om met me te trouwen?"

Dit plan had ontegenzeggelijk nadeelen. Eenigen van die dames waren al getrouwd. Minstens één was weduwe, met een aantal kinderen. Er was ook een kleurlinge bij — hooggeel, maar toch een kleurlinge. Maar er waren ook veel knappe meisjes, betooverend knappe zelfs; jong en slank, of jong en mollig, al naar keuze...

Het zou bijvoorbeeld wel prettig zijn, dat kleine blondje met haar frissche wangen en lachenden mond en bruine oogen naar je toe te trekken en aan te halen en te kussen. Maar was dat genoeg, om er je heele leven mee door te brengen?

Hij huiverde. Ze zou zeggen: „beesie" en „me motte" en „rotzooi". Hij moest toch ergens een grens trekken...

Zoveel had Zwijntje althans bereikt: Peter liep nu met zijn oogen open.

Om de waarheid te zeggen: Peter was zich vóór dien wel al bewust geweest van het bestaan der andere sekse. Hij was dikwijls op straat een buitengewoon aantrekkelijk meisje voorbijgekomen, en zich bewust geworden van een gevoel van belangstelling. En hij had veertien dagen lang dwaas met Gloria Swanson gedweept. Maar nooit, nooit had hij een meisje aangekeken met den wensch, heel het leven met haar te mogen deelen.

Het leven was zoet, zooals hij het leefde. Hij had zijn paard. Hij had een leuk autootje. Hij had een heel prettige woning, die onderhouden werd door een pracht van een ouden neger, handig kok tevens, ongevoelig voor woedende uitvalen en zorgzaam voor het onberispelijke toilet van zijn meester.

Het werd Peter duidelijk, dat hij afstand zou moeten doen van dat prettige leventje. Over een week had hij geen positie meer. En baantjes van zeven-duizend vijfhonderd groeien niet aan de boomen. Er waren er zeker niet veel vacant in Zenobia, Ohio. En waar moest hij anders heen? De zomer kwam aan — en de zomer is in het radio-vak een stille tijd.

En hoe moest 't met Ned en Sally gaan, als hij zijn baan kwijtraakte? Dat was het, wat hem de rillingen over den rug joeg. Voor zichzelf kon hij 't altijd wel redden. Hij kon wel met een derde van zijn tegenwoordig salaris rondkomen, maar hij was niet van plan, die twee jonge kinderen de wereld in te sturen, voor ze daar voldoende voor waren toegerust.

Hij zou het groote offer van zichzelf wel moeten brengen. Hij zou een meisje opzoeken, dat dolzinnig genoeg was, om op staanden voet met hem te willen trouwen. Later moest hij dan maar weer zien, hoe 't ging. Geld zou er dan tenminste zijn, en Ned en Sally konden hun plannen doorzetten.

II.

De Bascoms woonden op een fraaie villa aan den buitenkant van Zenobia. De Bascoms wil zeggen: Rutledge Van Camp Bascom, zijn vrouw en zijn zoon Henry.

Over Henry zou veel verteld kunnen worden, maar weinig ervan is geschikt om te drukken. Peter kende den jongen man oppervlakkig. Hij was getuige geweest bij een mislukte poging van den heer Bascom, om hem te introduceeren in Dibley's fabriek; Henry voelde echter geen geneigdheid voor zaken, omdat het werk te veel eischte van zijn verstandelijke gaven en te veel inbreuk maakte op zijn aangeboren behoefte, om van het leven één groote, lollige fuif te maken.

Henry had het grootste deel van zijn aandacht gewijd aan de typisten. Hij was altijd te laat aan zijn lessenaar. Hij had altijd een goede reden, om drie

uren weg te blijven voor zijn lunch, en een nog betere reden, om een uur vóór de fabriek sloot, te vertrekken.

Aan 't eind van zijn proefmaand wist hij nog geen verschil tusschen een nonius en een anode, al had hij u, zonder een oogenblik te aarzelen, de namen kunnen opnoemen van alle dranksmokkelaars in Zenobia, met vermelding der kwaliteiten van hun alcohol. Peter zag hem niet ongaarne vertrekken. Henry was een vlinder, en vlinders had hij in 't bedrijf niet noodig.

Van mevrouw Bascom wist Peter alleen, dat zij een mak, onderworpen vrouwtje was, dat in haar jeugd opzienbarend mooi moest zijn geweest.

Peter parkeerde zijn wagentje bij den stal in den grooten, ouderwetschen tuin en werd door een huisknecht het groote huis binnen gelaten. De man droeg geen livrei — Zenobia was nog te ouderwetsch, om butlers in livrei te gedoogen; maar toch was het een butler.

Mevrouw Bascom, een groote, statige dame met moede oogen, ontving hem heel vriendelijk. Zij bleef met hem in gesprek, tot de butler een zilveren blad bracht, waarop een cocktail-shaker stond met vijf tintelende glazen.

Misschien kon Henry het getinkel van die glazen op zijn kamer hooren; in ieder geval, hij kwam onmiddellijk daarna binnen en werd een oogenblik later gevolgd door Zwijntje zelf, in smoking. De Bascoms kleedden zich altijd voor het diner.

Peter zat zich af te vragen, voor wien het vijfde glas bestemd was, toen de vraag beantwoord werd door het ritselen van zijden kleeren en een lang, mager meisje het salon binnenkwam. Korter dan zes voet kon zij niet zijn.

Ze was in zekeren zin een knap meisje, maar op een koude manier, en ze zag er uit, alsof alles haar verveelde, grenzenloos verveelde. Dat voelde Peter, nog voor zij hem had aangezien, en toen ze dat deed, stond hij versteld van een eigenaardige beweging van haar oogen. Ze begon je aan te kijken, en na nauwelijks een seconde gingen haar oogleden snel beven en trillen. Haar oogen leek waren van een eigenaardig matblauw en heel koud.

Het leek, of men naar blauwe stukken ijs keek door den snel bewegenden sluiter van een film-camera. 't Was een gewoonte, die erg onprettig aardeed.

Ze vatte Peter's hand in een stevigen, kouden, vochtigen greep, en hij vernam, dat zij Sylvia Bascom was, de nicht van den heer Bascom.

Peter had nog nooit van Sylvia Bascom gehoord. Hem viel de eer te beurt, haar naar tafel te geleiden, waar zijn plaats naast de hare was.

Tijdens den maaltijd deed hij zijn best, haar aangenaam bezig te houden, en van tijd tot tijd beloofde ze zijn inspanning, door tegen hem met haar oogen te knippen. Gewoonlijk echter zat, of liever hing ze daar maar, speelde met haar eten en zag er onbeschrijfelijk verveeld uit. Twee- of driemaal geeuwde ze.

Peter voelde een zekere gedwongenheid, een zenuwachtige spanning bij iedereen, behalve Henry. Die had een afspraakje en wou zich reppen.

Peter had het gevoel, dat er iets vreemds in de lucht hing, maar hij schreef dit toe aan zijn eigen stemming. Hij had voor dien dag maar ééns bij de Bascoms gedineerd en toen een groote gedwongenheid gevoeld. Maar hij deed zijn best, en kreeg hen driemaal allemaal aan 't lachen.

Hij vroeg zich af, of de anderen weten zouden van de beschamende voorwaarde, waarop hij de positie te New York kon krijgen. Hij hoopte maar van niet. Hij wou aan zijn verval in de slavernij liefst maar zoo weinig mogelijk bekendheid geven.

Sylvia Bascom kon zich beroemen op een temerig spreektoontje. Dat versterkte nog den indruk, dat zij zich hopeloos verveelde. Peter was voortdurend bang, dat ze in slaap zou vallen, terwijl hij tegen haar sprak.

Ongemerkt begon hij luider te praten, tot hij tot de ontdekking kwam, dat hij zat te schreeuwen. Maar hoe hij zijn stemgeluid ook wróng, haar oogen knipperden maar steeds tegen hem.

Zij kwam een beetje bij, toen Zwijntje vertelde, dat Peter captain was geweest van het polo-team op Yale.

"Ik ben dol op paarden," zei ze toen.

Peter probeerde haar aan 't spreken te krijgen, maar haar belangstelling scheen uitgeput te zijn met de bekentenis van haar dolheid.

Nee, ze reed niet veel. Vroeger wel. 't Was zoo'n toer, een paard naar je zin te vinden. Of ze hadden te veel kuren, of ze waren beter voor een ploeg.

"Misschien wil Sylvia wel eens met u gaan rijden, meneer Farnum," zei de heer Bascom opgewekt.

"Dat zou heerlijk zijn," zei Peter met bang voorgevoel. „Zou u zin hebben, juffrouw Bascom?"

"Ik zou 't erg prettig vinden," beweerde Sylvia temerig.

Er steeg iets als een zucht op van den heer en mevrouw Bascom. Vreemd, dacht Peter. Vreemd, vreemd. Sylvia had groote witte handen met puntige nagels. Hij vond die niet aardig. Ze schenen hem te duiden op traagheid, laksheid.

Na het eten excuseerde Bascom zichzelf en Peter bij de dames, en zij trokken zich terug in een kleine rookkamer, een soort bibliotheek en tegelijk serre, en een bediende bracht hun whisky en soda.

"En," vroeg Zwijntje, toen zij op hun gemak zaten, „begint 't al te lukken?"

"De jacht op een vrouw, bedoelt u?" zei Peter. „Nee, meneer Bascom. Ik heb zoo eens rondgekeken, maar er is niets in zicht."

"Dan zal ik je een voorstel doen," zei de vice-president. „Laat die week je werk loopen, en wijd je heelemaal aan de taak, om een vrouw te zoeken. De kans is te mooi, om er geen gebruik van te maken, Peter."

Dit was de eerste keer, dat Bascom hem zoo familiaar aansprak, en Peter schrok er een beetje van.

"Ik zal er tenminste een moeten zien te vinden," gaf hij toe.

"Je salaris gaat natuurlijk door, die week. Waarom haal je je spulletjes niet hier, Peter? We zullen je met alle genoegen logeeren. Nou nou!" zei hij vlug, en hij hief de vlakke hand op, toen Peter tegen wou spreken. „We zouden je echt graag hebben. Ik mag je wel. Ik vind, dat er in jou meer fut zit dan in wie ook, in de heele fabriek."

(Wordt voortgezet)

MANNEN DER ZEE

Vrouwenleven

Een breiwerk voor „hem”

Gebreide Heerenpullover zonder mouwen

De hierbij afgebeelde pullover is gebreid in twee kleuren vierdraads „Cycle” wol — effen bruin en beige gemêleerd. De pullover wordt gebreid op aluminium naalden no. 3 $\frac{1}{2}$. Breit men hierbij zóó, dat er van het goed uitgestreken breiwerk 6 steken op de 2 $\frac{1}{2}$ c.M. komen, dan wordt de lengte, van den schouder af gemeten, 55 c.M. en de omtrek onder de armen 95 c.M.

Men begint met de bruine wol, aan den onderkant van het voorpand, waarvoor men 104 st. opzet, breit eerst 'n toer 1 r. 1 aver. met de bruine wol en vervolgens 2 toeren met de gemêleerde en 2 toeren met de bruine wol 1 r. 1 aver. Deze 4 toeren herhaalt men nog 6 keer en meerdert 1 st. in den laatsten toer.

Dan begint men met de gemêleerde wol aan het blokkenpatroon.

1ste toer: 1 r., 2 aver, * 1 bruine st. afhalen, 6 aver. *. Van * tot * herhalen tot de laatste 4 st. Dan 1 br. st. afh. 2 aver. 1 r.

2de toer: r. breien met bruine wol. Deze beide toeren herhaalt men nog 2 keer.

7de toer: met bruine wol: 1 r., 1 aver. tot den laatsten st. 1 r.

8ste toer: met gemêleerde wol: 3 r., * 1 bruine

st. afhalen, 6 r. *. Van * tot * herhalen tot de laatste 4 st. Verder: 1 bruine st. afh., 3 r.

9de toer, met bruine wol: 1 r., aver. tot den laatsten st., 1 r.

Deze beide toeren 2 keer herhalen.

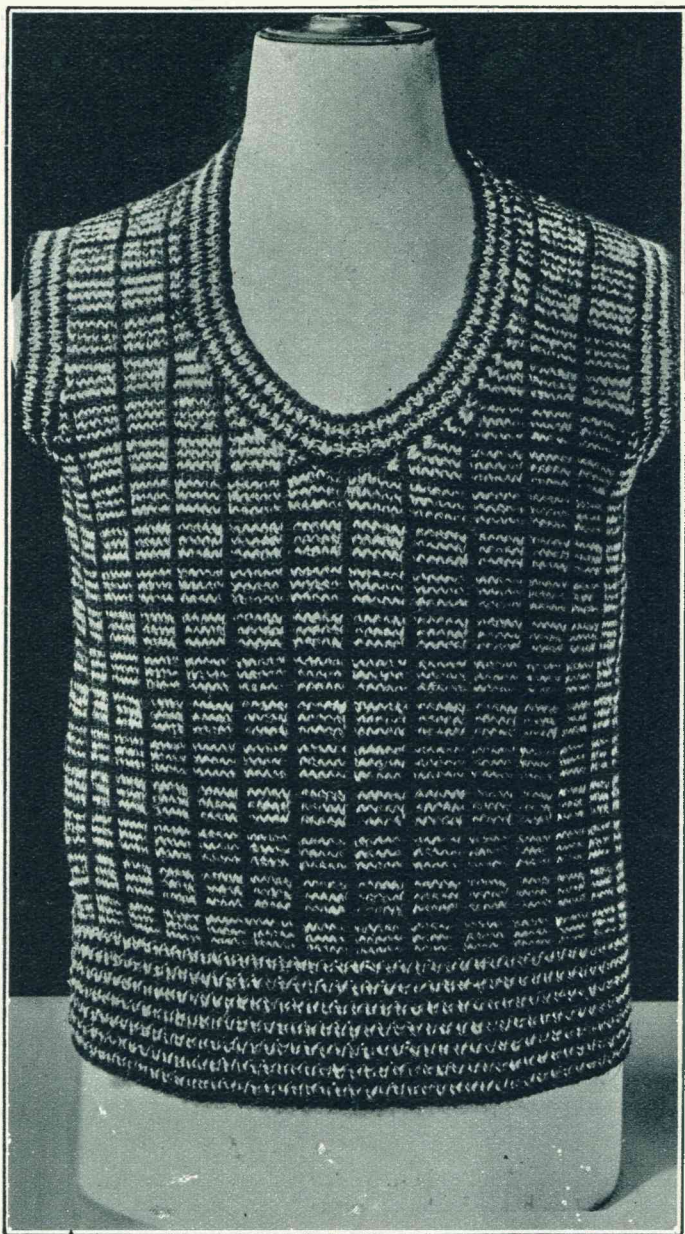
14de toer, met bruine wol: r.

Men herhaalt dan dit heele patroon nog 4 keer. Vervolgens breit men 2 keer de beide 1ste toeren en nog 1 keer den 1sten toer, waarna men aan de armsgaten begint als volgt.

1ste toer: Met bruine wol: 8 st. afkanten, r. breien.

2de toer: 8 st. afkanten, 1 r., 41 aver., 5 st. aver., afkanten, 41 aver. 1 r.

Nu breit men het patroon verder op de laatste 42 st., waarbij men, aan

Gebreide heerenpullover zonder mouwen. Model Patons & Baldwins.

De pullover in zijn geheel. Model Patons & Baldwins.

den kant van het armsgat, om den anderen toer, 1 st. mindert en tegelijkertijd mindert men aan den kant van den hals 1 st. in iederen toer, tot men nog 31 st. overhoudt.

Verder mindert men, aan weerskanten van de naald, nog 1 st. om den anderen toer, tot er nog 21 st. overblijven. Dan mindert men verder, om den anderen toer, alleen aan den kant van den hals tot men nog 18 st. overhoudt.

Men breit nu door zonder minderen tot men in 't geheel 9 keer het geheele patroon heeft gebreid. Dan breit men nog 4 toeren in patroon en begint dan af te schuinen voor den schouder. Men laat, aan den kant van het armsgat, 6 st. op de naald staan, keert het werk om en breit de naald uit. Den daaropvolgenden toer laat men 12 st. op de naald, keert het werk om, breit de naald uit. Dan kant men alle st. af met bruine wol en breit den 2den schouder hieraan tegenovergesteld.

De rug wordt precies eender gebreid als het voorpand tot aan de armsgaten. Dan kant men 8 st. af voor het armsgat en in den daarop volgende toer weer 8 st. voor het andere armsgat. Hierna mindert men 1 st. aan het einde van iedere naald tot

men nog 71 st. overhoudt. Men werkt dan recht door, in patroon, tot men het geheele patroon 9 maal heeft gebreid. Dan breit men nog 3 toeren, waarna men de schouders afschuint als volgt: men laat 6 st. op de naald, keert het werk om en laat ook aan dezen kant 6 st. op de naald staan. Bij de volgende toeren laat men aan weerskanten 12 st. op de naald staan en vervolgens 18 st. Dan breit men de naald uit en worden alle st. afgekant met bruine wol. — Nu wordt de linker schoudernaad dicht genaaid en begint men aan de halsafwerking.

Voor de halsafwerking neemt men, langs het open stuk dat men nu heeft, 150 st. op, waarbij men van voren in 't midden 'n paar stukken overslaat, en begint aan den rechterkant van het werk te breien met bruine wol. Men breit aldoor 1 r. 1 aver. en wel: 2 toeren bruin, 2 toeren gemêleerd, 2 bruin, 2 gemêleerd, 1 bruin en kant den boord dan af met bruine wol, waarna men ook den 2den schouder dicht naait.

Voor de afwerking van de armsgaten neemt men 120 st. op en begint te breien aan den rechten kant, aldoor 1 r. 1 aver, evenals bij de armsgaten: 2 bruin, 2 gemêleerd, 2 bruin, 2 gemêleerd, 1 bruin. Afkanten met bruin.

Nu wordt de pullover onder 'n vochtigen doek goed uitgestreken, waarna men de zijnaden dicht-naait.

De bij dezen pullover behorende sportkousen hoop ik de volgende week te bespreken.

THÉRÈSE.

DIT HEEFT U NOODIG
VOOR 'N HEELE JUMPER

WEINIG?

JA - Everlasting breit enorm uit! En iedere knot Everlasting weegt zijn volle honderd gram. Wat dit zegt? Dit: een meter breikatoen weegt haast niets. Als men U een paar gram minder voor Uw geld geeft, scheelt het al meters en meters. Wij garandeeren dat iedere knot Everlasting zijn honderd gram weegt!

PER KNOT VAN 100 GRAM 34 CT.

EVERLASTING

EVERLASTING FABRIEKEN, HEEZE (N.B.)

Al onze abonné's zijn gratis verzekerd tegen ongelukken, hun overkomen in of buiten de uitoefening van hun beroep. Uitkeeringen van f 30.— tot f 5000.—. Zie de polisvoorwaarden.

PRIVÉ-DANSLESSSEN

Danspaar Henri-Helène leert U alle moderne dansen voor f 15.—. Alle incl. gratis dag. van 10-10 uur.
Dansinstituut H. FRENK
Jonkerfransstraat 21, Telef. 12433

BOOM's Laxeerpillen

verdrijven overtollig gal en slijm en bevorderen en regelen een goeden stoelgang. Alleen echt zoo de verpakking is voorzien van bijstaand fabrieksmerk. Verkrijgbaar in Apotheken en Drogistwinkels à 30 en 55 cents per doosje.

BLOEDARMOEDE

BLEEKZUCHT en alle daaruit voortvloeiende ZWAKTETOESTANDEN

Dr. H. NANNING's

HAEMOFERRIN
(STAALHAEMATOGEEEN)

Uitstekend bloedvormend versterkingsmiddel.

f 2.60 p. 1 flesch - Aangenaam van smaak - f 1.60 p. 1 2 flesch
Dr. H. NANNING's Pharm. Chem. Fabriek N.V. - Den Haag

Natte voeten....
dan

ASPIRIN

Uitsluitend verkrijgbaar in de oranje-handbuisjes van 20 tabletten nu fl. —.70 en oranjezakjes van 2 tabletten à fl. —.10.

Het Geheim
van haar fraaie,
zachte huid en
haar mooie teint,
ligt in het geregelde gebruik van
„Zij” CRÈME
In prijzen van 20,
30, 45, 60 en 75 ct.

VOORHEEN EN THANS

Weste Wagenstraat

BOTERSLOOT 99

is de Firma **A. BERG**

HET adres voor het omlijsten van platen, etsen en foto's. Grootste sortering

Telefoon 15632

Ambeien

Vraagt Uwen apotheker of drogist uitsluitend naar 't sedert 25 jaar onovertroffen preparaat: **Amisol**

Suppositoria der Fa. Goedecke & Co.
In roode doosjes met loodje. Al het andere wijze men al.

Gen.-Vertegenwoordiger voor Nederland:
OSKAR KOCH,
Valeriusstraat 36, Amsterdam - Tel. 26496

HET MEISIE EN ST. NICOLAAS

door
Desmond Ainslee

Henry King slenterde over het vijfde perron, toen hij het meisje zag. Hij bleef staan en staarde, tot een kruierskarretje hem wekte. Het meisje was de laatste maand heel wat gaan beteekenen in Henry's jonge leven. Viermaal had hij haar gezien, in een afdeling van den Ondergrondsche. Den eersten keer had hij zich verbaasd en zijn das rechtgetrokken; den tweeden keer had zijn hart een slag gemist, terwijl hij haar stom zat te vereeren; den derden keer was hij haar nagegaan, maar verloor hij haar in de volte. Nu was 't de vierde keer.

Henry wist nu nog sterker dan te voren, dat er nooit een volmaakter meisje bestaan kon. Hij slenterde quasi achteloos den trein langs, maar lette scherp op haar. Wie zou die groote vrouw zijn, met dubbelzinnigen leeftijd en streng gelaat, die naast haar liep? Haar moeder? Hoe heette zij? Waar ging zij heen?

Zelf moest hij op visite bij tante Wendelina, te Klein Carleton. Hij had die visite lang uitgesteld, omdat tante Wendelina een ongenietbare mannenhaatster was; nu echter dankte zijn hart haar, want zij had hem deze vierde ontmoeting met Het Meisje bezorgd.

Henry's vreugdige stemming kwijnde snel, toen hij het meisje en haar gezellin zag verdwijnen in een eerste klas-coupé. Zijn kaartje was derde. Heftig mompelend klom hij in den wagen, die 't dichtste bij den haren stond, en ging droevig zitten peinzen. Kon er geen klein spoorwegongelukje gebeuren? Kon hij niets heldhaftigs voor haar doen? Kon hij...

Het portier ging open. Er stapte een lange magere man in, die een vierkante zwarte doos droeg. Die zette hij neer; hij ging zitten en glimlachte lieflijk.

„Frischjes,” zei hij. „Zal wel regen komen. Maar ik zeg maar zoo — Zondag is Zondag, nat of droog.”

„Een vrije dag is altijd prettig,” zei Henry koel.

„Vrije dag? Zondag is voor mij juist werkdag. Feestjes en zoo.”

„U bent zeker musicus of zoo?”

„Nee meneer. Ik ben goochelaar. Specialiteit voor kinderpartijen. Grappig, maar nooit ordinaar. In die doos zitten mijn materialen. Eenvoudig,

maar...” Opeens zweeg hij, en hij keek strak naar het perron. Toen stond hij op.

„Even iemand spreken. Ben zóó terug.” Hij stapte uit, en verdween.

Henry keek hem na, en ging weer peinzen — tot hij merkte, dat er beweging in den trein kwam. Hij stak het hoofd uit het raampje, maar zag den man niet. „Ezel,” mompelde hij. Toen ging hij naar de doos. Met witte letters stond er de naam „Herman Rippins” op — en een label vermeldde als bestemming der reis: Clanton.

„Eén halte vóór Klein Carleton,” mompelde Henry. „k Zal 't even voor 'm den trein uit zetten — er stopt geen trein meer vandaag.” Toen stopte hij zijn pijp en dacht weer aan het meisje.

Een uur later stond de trein tusschen twee houten perronnetjes, waarboven een bord den naam Clanton droeg. Henry stapte uit met de zwarte doos, om die aan de zorg van den portier toe te vertrouwen. En toen zag hij het meisje uitstappen, en daarna haar gezellin. Dus hier moest ze zijn! Wist hij alweer. En terwijl hij dit dacht, zag hij verbaasd, dat de forsche dame naar hem toe kwam en naar de witte letters op de zwarte doos keek.

„Ah, meneer Rippins!” zei ze. „Ik ben mevrouw Stone. Als u wilt, kunt u met ons meerijsen. Er is geen ander vervoermiddel, en 't is al vier uur!”

Henry was een van die menschen, die eerst doen en dan denken. Ook nu nam hij een van zijn snelle — en, volgens zijn vrienden, idiote — besluiten. „Eh... heel graag,” zei hij.

Wat kon 't eigenlijk voor kwaad? De echte Rippins kon toch niet meer komen, dus als hij zich niet over de kinderpartij erbarmde, kwam daar niets van terecht. Henry kende een paar goochelkunstjes — met de materialen van meneer Rippins zou hij best 'n troep kinderen een uurtje bezighouden... of hij was een groter stommerik dan hij zelf dacht. En... die goede daad zou hem in aanraking brengen met het meisje; de noodige uitleg, later, zou een prachtige kennis-making zijn.

Met de doos in de hand, en een schuinen blik naar het meisje, volgde Henry de twee naar een grooten, puffenden auto — en toen zat hij tegenover zijn aangebedene, terwijl het landschap snel voorbijgleed.

Ze was nog heerlijker, dan hij al geweten had.

Ver van hier.

Twee imposante foto's uit Rome, het eeuwige Rome, waar de antieke bouwwerken of de ruïnes daarvan naast de nieuwe staan aan de moderne breede straten met parkaanleg. — De Via dell' Impero, die de Piazza Venezia verbindt met het Colosseum, 't kolossale circus, waar de Romeinen ten tijde van Augustus en Nero hun vermaak zochten.

Wat 'n oogen! Wat 'n haar! Wat 'n figuurtje, gezichtje....

„Hebt u 't nogal druk met goochelen?” vroeg het meisje.

„Wát blijft u? O — ja zeker! Zondag is voor mij geen vrije dag. Juist werkdag. Feestjes en zoo....”

„Ik hoop, dat u van kinderen houdt,” sprak zij. „Want u krijgt er een heel gezelschap te amuseeren vanmiddag, is 't niet, tante?”

„Ik voor mij,” zei de strenge dame, „had een tooverlantaarn geschikter gevonden, Ina. Maar je oom wou absoluut laten goochelen.”

„Ja juist,” zei Henry dankbaar. (Ina! Wát 'n naam!) „Maar ik eh... ben specialiteit voor kinderpartijen. Grappig, maar nooit ordinaar. Ze brullen gewoon van den lach... en zoo.”

„Ik geloof 't graag,” zei Ina. En toen hield de auto stil.

Henry sprong uit den wagen, hield 't portier open en zag een marmeren stoep, waarop een heer met een kaal hoofd stond.

„Hallo, oom Tony!” riep Ina. „We hebben den goochelaar meegebracht. Meneer Rippins, meneer Stone.”

„Prachtig, prachtig!” zei oom Tony. „Wilt u maar meekomen? Ik hoop, dat u 't extra goed zult maken. De moderne kinderen zijn verwend. Dezen kant...” Hij bracht Henry in een kamer. „U zult natuurlijk 't een en ander willen voorbereiden. U bent een beetje jonger, dan ik gedacht had, maar 't costuum zal u wel passen, denk ik.”

„Costuum?” schrok Henry.

„'t Sinterklaas-costuum. Heb ik u toch over geschreven? We zijn zóó dicht bij Sinterklaas... leek me wel aardig....”

„O zeker,” zei Henry. Dit viel hem niet mee, maar hij was zelf in 't schuifje gestapt....

„Ik zal u een kop thee laten brengen,” ging de oom voort. „'t Costuum hangt over dien stoel. Zullen we zeggen over twintig minuten? Mooi.” De deur ging achter hem dicht.

Henry stond een beetje verslagen naar het tapijt te staren. Er kwam twijfel in hem op aangaande zijn welslagen. Maar toen dacht hij aan Ina, en met herleefd optimisme begon hij zich te verkleeden. Noch van zijn gezicht noch van zijn kleeren was er onder den mantel, den mijter en de massa's haar een centimeter te zien. Hij keek in den spiegel, glimlachte en vatte de zwarte doos.

Die bleek op slot te zijn; Henry stond op 't punt, gewetenloos met zijn zakmes aan 't werk te gaan, toen hij tegen 't raam hoorde kloppen. Henry luisterde — het kloppen hield aan. Toen trok Henry 't gordijn opzij, en keek.

Tegen een ruit zat er, aan den buitenkant, een gezicht — een leelijk gezicht met een scheeven neus en drie litteekens. Het knipoogde. Henry rukte verontwaardigd het raam open. „Wat....” begon hij.

Maar de eigenaar van het gezicht sloeg bliksemsnel een been over de vensterbank, en schoot naar binnen.

„Là me toch nie zoolang wachten in die kou!” tierde hij. „Ik dach al, dá'k de verkeerde kamer te pakken had, maar toe zag ik je rooie pet....” Hij overzag Henry's vermomde figuur. „Tjonge Schele, wat bè je mooi in dat pakkie!”

Henry wou spreken, maar er kwamen voetstappen naar de deur, en de man met den scheeven neus keek schichtig rond, sprong opzij, trok een deur open en verdween in een kast.

„Ik hou me luikes, tot je ze aan de gijn heb. Ik heb 'n plattegrond van 't huis, ik zal hard voortmaken. Tot strakkies, Sintermeklaas!” Terwijl hij zijn hoofd wegtrok, ging de hall-deur open en kwam Ina binnen.

„Klaar, meneer Rippins? De kinderen zitten te springen van ongeduld.”

„Ja maar....” begon Henry. Maar Ina liep al weg — snakte blijkbaar naar 't begin der voorstelling. Henry aarzelde, stapte toen snel naar de kastdeur en draaide den sleutel in het slot om.

Hij wist niet, wat de man met den scheeven neus wou, maar veel goeds kon 't niet zijn. Een beetje tijd om na te denken kon geen kwaad.

Ina bleef staan voor een deur aan den overkant van de hall.

„De kinderen zijn hier,” zei ze.

Zelfs voor een doove zou die inlichting overbodig geweest zijn. Er bestond niet de minste twijfel aan: Dáár waren de kinderen. Henry's hart werd zwaar, toen hij over den drempel ging.

Hij keek rond in de plotselinge stilte, en zag honderden critische oogen, die al zijn bewegingen volgden. De kamer was als bevloerd en behangen met kinderen. Oom Tony kwam druk op hem toe.

„Aha! Bent u daar! Hier is uw tafel.... Kinderen, Sinterklaas zal jullie.... ahem.... een paar leuke kunstjes laten zien. Ik hoop, dat jullie heel stil zullen opletten.”

Hij ging zitten. De kinderen staarden. Henry had spijt, dat hij er ooit aan begonnen was. Hij transpireerde. Hij slikte krampachtig en stapte naar voren. Het waren toch maar twintig kinderen, zag hij, en acht volwassenen.

„Eh.... dames en heeren.... jongens en meisjes bedoel ik.... 't is mij een groote vreugde....”

Een klein meisje begon geweldig te snikken, en moest worden weggeleid. Warmer dan ooit ploeterde Henry verder. Hij begon langzaam en voorzichtig zijn repertoire van goocheltoeren af te werken — en hij voelde hoe langer hoe pijnlijker, hoe 'n mislukking hij was, en als Sinterklaas en als goochelaar. Hij liet een penny verdwijnen, en er volgde diepe stilte — tot een groote jongen riep: „Dat kan iedereen!” Om het kunstje met den zakdoek en 't pak kaarten grinnikte er één meisje. Het draaiende glas water werd met ijzige onverschilligheid bekeken. Met een gevoel van onpasselijkheid worstelde hij voort, zijn laatste toer in. Verder had hij niets dan de zwarte doos, waarvan hij de geheimen niet had kunnen overmeesteren.

„Nu zou ik graag van iemand een horloge leenen,” begon hij. „Wie wil zoo hatelijk.... ik bedoel hartelijk zijn....”

Toen kwam er stoornis; een lawaai van buiten — en een deur, die opensprong — en op den drempel een dienstbode, met een kolossalen politie-agent en een mannetje met een regenjas achter haar.

Het publiek schoot overeind. Een echte politie-agent! Dat was tenminste iets! Oom Tony vroeg met een benepen stem, wát 't was.

„Een agent om u te spreken, meneer.”

Het publiek juichte. Een agent voor oom Tony — dat was leven!

„Stilte!” schreeuwde oom Tony, en hij ging naar den arm der wet. „Wat is er?” vroeg hij nogmaals.

De agent wees naar zijn helm. „Inspecteur Hansom uit Bolchester wou u even hebben, meneer.”

„Meneer Stone?” nam de inspecteur het woord. „'t Spijt me dat ik u lastig moet vallen, meneer — maar u hebt, geloof ik, een zekeren Rippins aangenomen, om hier een soort voorstelling te geven vandaag.”

„Eh.... ja,” zei oom Tony. „Daar staat hij.” En hij wees naar Sinterklaas, die al bekeken werd door inspecteur Hansom.

„Kan ik u even apart spreken, meneer Stone?” zei de inspecteur. „En jij gaat ook mee” — dit gold Henry. „Probeer maar niet weg te komen, want dat zal je niet lukken.”

Henry kreunde inwendig. Het spel scheen uit te zijn. Hij keek er van op, dat die Rippins zoo gauw had weten op te treden — en zóó. Alleen leek die ontplooiing van politiemacht hem wel 'n beetje buitensporig.

De optocht trok naar de studeerkamer van oom Tony — Ina en haar tante achteraan. De inspec-

teur vroeg aan oom Tony: „Kènt u dien man?” „Ik?” zei oom Tony onrustig. „Nee. Ik kreeg toevallig een circulaire van hem, toen ik aan dit kinderfeestje dacht, en....”

„Ja juist,” zei de inspecteur droogjes. „Toevallig — behalve dat hij alles wist, van één van uw dienstboden. Ik zal hem mee moeten nemen, meneer. Hij heeft wat op z'n kerfstok.”

„Wat dan?” vroeg de tante.

„'n Stuk of twintig inbraakjes, mevrouw. Hij heet eigenlijk Lipp; Schele Jimmy noemen ze hem. U hebt verleden week een stel diamanten sieraden gekocht, is 't niet? Daar is 't hun om te doen. We hebben één van z'n medeplichtigen geknipt, en die heeft den boel uitgebracht. Hij zou 'n kameraad binnenlaten, en terwijl de Schele de familie bezighield, zou die andere z'n slag slaan. Een paar collega's uit de stad hebben Lipp bij 't heengaan zien te krijgen, maar ze vonden hem niet vóór de trein wegreed. Dus toen hebben ze mij opgebeld.” Hij trad op Henry toe.

„Waar is Smith-met-den-neus?” vroeg hij. „Trek die toden uit — en probeer geen kunsten.”

Henry slaakte een kreet van woede en trok den snorrebaard af.

„Sta toch niet zoo te bazelen!” riep hij. „Ik ben Lipp niet, ezel!”

„Dat zeggen ze allemaal,” merkte de inspecteur kalm op.

„En scheel ben ik ook niet!” riep Henry woest. „Ik....” Hij zweeg — er schoot hem iets te binnen. „Zie je die kast? Die is gesloten. Ik heb 'm gesloten. Ik zal je laten zien waarom.” Hij draaide den sleutel om en trok de deur open. Knipoogend kwam de man met den scheeven neus naar buiten.

„Wat mòt dat,” riep hij. „Me opsl....” Hij zag den agent en deinsde achteruit. „Nee — ik zal wel meegaan....” Hij wendde zich tot Henry. „Hebbe ze jou ook, Schele....” Hij zweeg en staarde. „Wie ben jij?”

„Hoor eens,” zei de inspecteur, „die kunsten moet je bij mij niet probeeren. Ik ken je, Smith. Je gaat mee — en Schele Jimmy ook.”

„Wát Jimmy!” zei Smith. „Dat is 'm niet! Denk je, dat ik den Schele niet ken? Wie is die kerel!”

Zelfs Hansom voelde, dat hij oprecht was. Hij keek Henry aan. „Als je Lipp niet bent, zou ik graag weten, wie je dan wèl bent!”

„Dat zou ik ook graag weten,” zei de tante ijzig.

„Ja precies,” zei oom Tony.

Henry keek versteld. Zouden ze hem gelooven? Kon hij vertellen, dat hij aldus had gehandeld omwille van Ina? Toen ging er een licht in hem op en hij sprak met vol vertrouwen.

„Mijn naam is King,” zei hij. „Schele Jimmy

kwam vanmiddag bij me in den coupé. Ik kende hem natuurlijk niet, maar ik kreeg argwaan door... 't een en ander.... iets, dat ik hoorde. Jimmy zag de rechercheurs op 't perron en vluchtte, en liet de doos in den coupé staan. Ik eh.... dacht er eens over na, en toen mevrouw Stone me voor den goochelaar aanzag, liet ik 't er maar bij. Ik dacht, dat de medeplichtigen van den Schele er misschien óók in zouden loopen. Ik heb maar niets gezegd, omdat ik geen zekerheid had. Maar die kreeg ik, doordat die man binnenkwam. Ik heb 'm daar opgesloten. En toen ben ik gaan goochelen, om de kinderen niet teleur te stellen.”

Zoo hield hij er Ina tenminste buiten, dacht hij. De heer Stone bleek zich door het mengsel van waarheid en verbeelding niet te laten misleiden.

„Erg overtuigend klinkt 't niet,” zei hij. „We kennen u geen van allen. U kunt wel....”

Er werd heftig op de deur geklopt. De agent deed voorzichtig open, en werd ruw opzij geduwd; er kwam een lange grijze dame binnen met een voornaam en vastberaden uiterlijk.

„Mag ik binnenkomen? Het meisje zei, dat jullie me noodig hadden — Henry!”

„Tante Wendelina!”

„Wat hebben we nu?” riep de inspecteur. „Kènt u dien man, mevrouw?”

„Of ik hem ken? Hij is mijn neef. Ik ben mevrouw Sommerson James, uit Klein-Carleton. En u?”

Eenigen tijd later, na langdurige inspanning van Henry, was de gewezen goochelaar met Ina alleen.

„Had ik maar geweten, dat tante Wendelina een kennis van jullie was!” zei Henry. „Al die moeite voor niets....”

„Niet voor niets,” zei Ina ernstig. „Oom Tony is je vreeselijk dankbaar, dat je dien kerel gepakt hebt.”

„Nee — ja — maar ik bedoel, dat ik u zoo bedrogen heb.”

„Dat hebt u niet,” zei Ina. „Ik had bij uw tante uw portret gezien, en ik heb u gezien in den Ondergrondsche.” Ze beet even op haar lip en ging snel voort: „Dus ik wist, wie u was. Ik heb niets gezegd, omdat ik wou weten, wat u in 't schild voerde; maar toen die detective er was, heb ik uw tante laten roepen. In ieder geval hebt u de kinderen beziggehouden.... al bent u een verbazend slechte goochelaar.”

„Slechte goochelaar?” riep Henry. „Slecht? Gisteren kende ik u nog niet — en vandaag wel! Ik vind mezelf een tóóvenaar!”

„Dat vind ik u ook,” zei Ina, „als die detective dat verhaaltje gelooft, dat u hem verteld hebt!”

Een ander gedeelte van de Via dell'Impero met op den achtergrond het monument van Emanuel II.

Piet van Kempen's contereitsel, met handteekening van den grooten zesdagenrenner.

P. van Kempen

Het geheim van Van Kempen's succes. Hoe komt het eigenlijk, dat Piet van Kempen zoo'n formidabele sprint heeft en een uithoudingsvermogen als een paard. Piet zelf weet het ook niet precies, doch hij wijkt dit in elk geval voor een groot deel aan het feit dat hij speciaal zijn stevige beenen het werk laat doen. Piet's body heeft verder rust, zoo zelfs dat hij 'n glas water op den rug kan houden zonder te morsen.

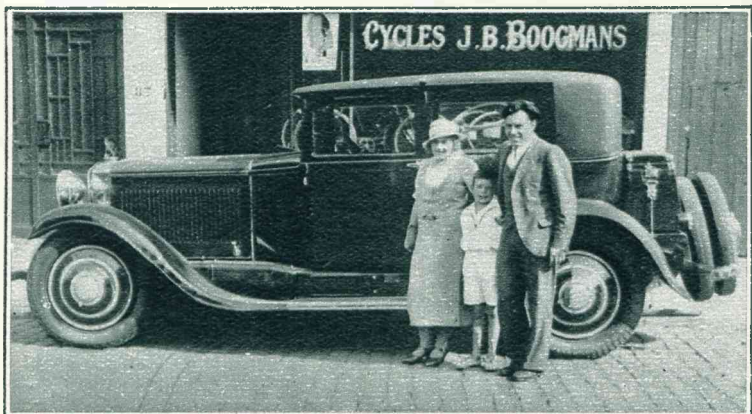

ZESDAGEN-KONING

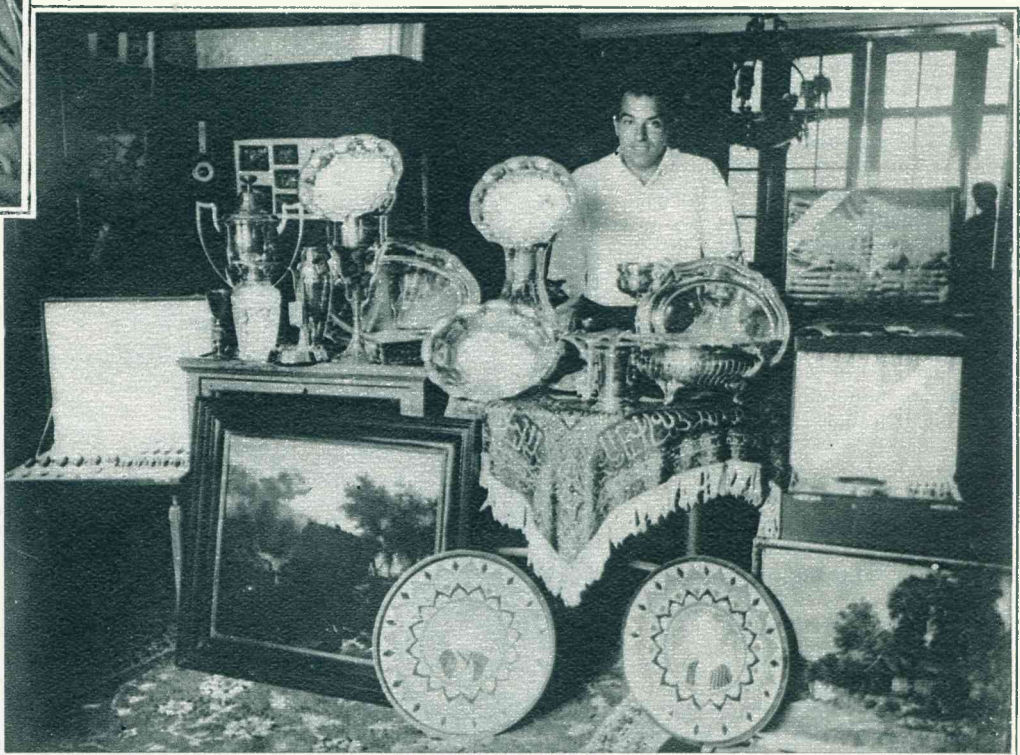
↙ Piet en zijn gezin. In z'n woning te Brussel deelt de Hollandsche Piet met vrouw en kind de geneugten van het huishouden.

Ziehier Piet van Kempen's bijnaam, welke hem, ook al uit commercieele overwegingen, niet onaangenaam kan zijn. Ter gelegenheid van Piet's 22ste overwinning in Amsterdam plaatsen wij hier een serie foto's van den ongekroonden koning.

Piet van Kempen toont u op deze kiek eenige van zijn veroverde prijzen. — „'t Is echter lang niet alles,” vertelde hij er onzen fotograaf bij, „want... de kostbaarste heb ik in een safe op de bank.” ↘

De trots van een „zesdagenkoning”. Een groote en niet minder luxe „Excelsior”-wagen is daar om Piet snel te verplaatsen. Op straat voelt Van Kempen weinig voor zijn fiets.

Zoek uit!

Vul in!

Bestel!

Deze gelegenheid komt niet zo gauw terug! Nieuwe boeken:

a. in pakketten van 5 stuks met 20 % korting, dus voor 70 cent;

b. in pakketten van 10 stuks met ruim 30 % korting, dus voor f 1.20.

En wilt U ze in prachtband ontvangen, dezelfde reductie:

5 voor f 2.50, dat is 50 cent per stuk;

10 voor f 4.50, dat is 45 cent per stuk, afgehaald bij een onzer Agenten.

Bij toezending per post resp. 20 en 30 ct. hoger. Betaling per postwissel of giro.

GENAAID:

1. Het Graf in de Woestijn
2. Het Eiland zonder Geheimen
3. Het Donkere Huis
4. In de Schaduw der Guillotine
5. Mannen van Staal
6. Het Drama in den Vuurtoren
7. Schandaal te Hunterstone
8. De Wreker
9. Asschepoester's Prins
10. Geesten en Spoken in Penruddock
11. S.O.S.
12. Valga's Vertrouwen
13. Hertog of tuinman
14. Het meisje buiten de muren
15. Gij zult niet doodslaan
16. De Erfgename van den Graaf
17. Belinda kiest haar man
18. Althea's huwelijk
19. Een jaar van haar leven
20. De Kasteelvrouwe
21. Het Huis aan den Overkant
22. Het Masker der Liefde
23. In Stille Getrouwd
24. Sylvia vervangt de Vorstin
25. De Hebzucht van Mr. Carton
26. Het Fortuin van Angela Brent
27. Een Meisje uit Duizenden
28. Lady Juliet's Wraak

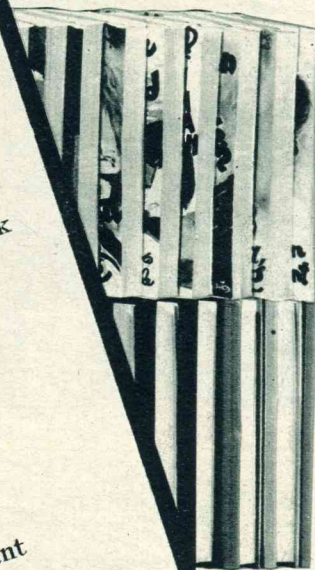
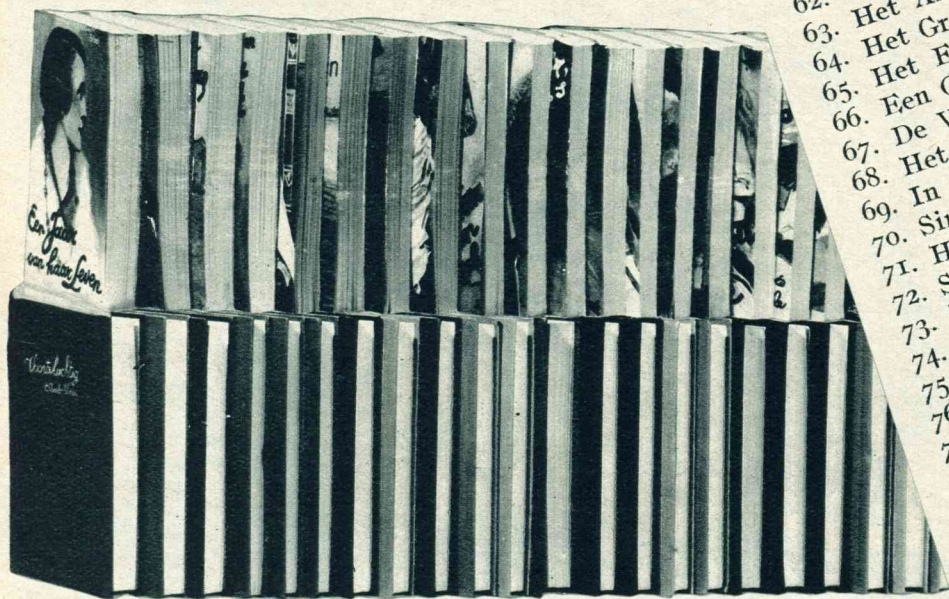
GEBONDEN:

51. Door den Nevel heen
52. Om Harentwil
53. Droomendochter
54. De Verdwenen Robijn
55. Rosemary Carew
56. De Macht van zijn Geld
57. Het Heilzame Vergift
58. De Secretaris van den Uitvinder
59. De Schoone Getuige
60. Diamantenjacht
61. Verworven Geluk
62. Het Meisje uit Montana
63. Het Arme Onderwijzeresje
64. Het Graf in de Woestijn
65. Het Eiland zonder Geheimen
66. Een Ontmoeting onder Zee
67. De Vreemde Boodschap
68. Het Donkere Huis
69. In de Schaduw der Guillotine
70. Simeon Hex' Ondergang
71. Het Drama in den Vuurtoren
72. Schandaal te Hunterstone
73. De Wreker
74. Asschepoester's Prins
75. Voortvluchtig
76. Geesten en Spoken in Penruddock
77. S.O.S.
78. Gekocht en Betaald
79. Valga's Vertrouwen
80. Gij zult niet doodslaan
81. De Erfgename van den Graaf
82. Belinda kiest haar man
83. Althea's Huwelijk
84. Een Jaar van haar Leven
85. De Kasteelvrouwe
86. Het Huis aan den Overkant
87. Het Masker der Liefde
88. In Stille Getrouwd
89. Sylvia vervangt de Vorstin
90. De Hebzucht van Mr. Carton
91. Het Fortuin van Angela Brent
92. Een Meisje uit Duizenden
93. Lady Juliet's Wraak

Een opruiming om plaats te maken voor nieuwe premie-uitgaven..... stapels die weg moeten, bijna te geef, nu als een extra premie aan onze abonné's, die ze nog niet gelezen hebben.

Hier is de lijst en hieronder het formulier. Geef onderstaand formulier ingevuld aan den bezorger van ons blad, aan onzen agent of zendt het in gefrankeerde enveloppe (1½ cent) aan onze administratie. Geef duidelijk aan of U een pakket van 5 of van 10 boeken wenscht, of U gebonden of ingenaaide exemplaren wilt. Vul er 8 in, wanneer U er 5 wenscht, 15 wanneer U er 10 wenscht. De vraag is groot!

U kunt ook gemengde pakketten van 5 ontvangen bijvoorbeeld 2 ingenaaide en 3 gebonden, de prijs is dan f 1.80, of pakketten van 5 of 10 stuks.

Ondergeteekende

Adres

verzoekt te zenden per agent of per post een pakket van

- a. 5 ingenaaide romans voor 70 cent; c. 5 ingebonden romans voor f 2.50;
b. 10 ingenaaide romans voor f 1.20; d. 10 ingebonden romans voor f 4.50.

S.v.p. doorhalen wat niet verlangd wordt. - Titels niet opgeven, nummers is voldoende.

Nrs.

Bie ons op 't durp

Mae 't was nog nie klaer. Den volgenden dag kree'k a wee een brief van tante Jane, en dae stieng in: Pier, ik bin kwaed op u, de klok loopt Gan: niet, ik geb gem al tien Maal opgewonden en het hewicht is komen te vallen op 't Kammenet, en de mooie blauwe Vaes van Opoe is gebroke, en Pier die klok loop nie, hoor, gij slaat wel twintig Keer, maar ik kan niet weten hoe laat dat het is, want de andere klok je weet wel met die Varkes geb ik verkocht aan een Kasjesman, en ik ben niks te spreken hoor Pier, ge moet maar gauw Komen en zien wat te doen is. P. S. Die Mesien moet ge maar opruimen, hoor Pier, dat is niets Pier. Uw tante Jane.

Dà's me noe toch ok wat, zee de vrouwe, wan die trek altied mien partij, à t'r een an m'n komt, je zou dat mensch verdoe mie d'r klokke!

Toe, toe, ik zà ik t'r wè's nae toe gae, zee ik.
Ja, ja zee 'eur, en dan zeker ampessant nae Nele van de boat, ee?

Toen wier ik kwaed, en ik riep: Wà mò jie mien toch altied mie dat ouwe wuuf achteran draege? En 'eur: ja, wouent nie, julder vinten bin allegaer eender, dae! Afijn, ik op de fies, en verentig, dae bin 'k nog nie in Serkinders, of dae zie 'k die Nele. Ik dienke: deurrieje van gee-ten-ketoen, en ik trappe, trappe, en 'k vliege bie Kanter op den 'oek net tegen een peë-waegen an, en mie de fies tegen de grond. En verentig, daer is Nele d'r à bie, en ze wou m'n op 'elpe, mae ik riep: bluuf toch mie je kladden van m'n. Maer 'eur lachten, en ze zee: Mie waveren wuuf bin jie toch eigelijk 'etrouwd?

Ik zegge: Zwieg t'r van, daer 'ei jie niks mie uutstaende, er ikke deur.

Jane stieng me bie 't 'ekken à zò'ezeid op te wachten, en wulder nae de klokke, en jewel, de klokke liep nie.

Ik zegge: 'Ei je 'r wat mie uut'espookt, en toen zee ze: bel neent, alleenig een bitje sla-olie d'r in 'edae, zò mae een lepel of wat, wan ie piepte zò, 't leken wè een ouwe vint die 't op z'n bost à.

Ik zegge: Dà's dan glad gin wonder, à t'n nie mi loapt, m'n lieven! Ikke dat dieng uut mekaere 'enome, en toen dee t'n 't.

Afijn, 't end was, dà 'k 'et Mesien moch 'ouwe, à 'k 'r mae voorzichtig mie was. Mae wà wil 't geval? 'k Wille sjuust gae opstappe, en dae komt den 'ond binne, een jong beesje, en dan bin ze nog vreed speels, weet je.

Noe 'angt t'r over 't kammenet, wae de klokke boven'angt, een doek, tot bienae op de grond. Dien 'ond vlieg wat deur de kaemer, en ineens trek t'n an den doek, en dae soenkele de twi andere blauwe vaezen d'r of en in dettrementen.

Tante Jane woejend. Dat 'ei je noe mie je Mesien en je klokke, schreeuwden ze, dae! en ze snokte de klokke van de mure op de grond.

Toen wier ik ok kwaed, en ik zegge: jie bin goed voe een gekken'uus, dat bi je! en zonder varder een woord was ik vort.

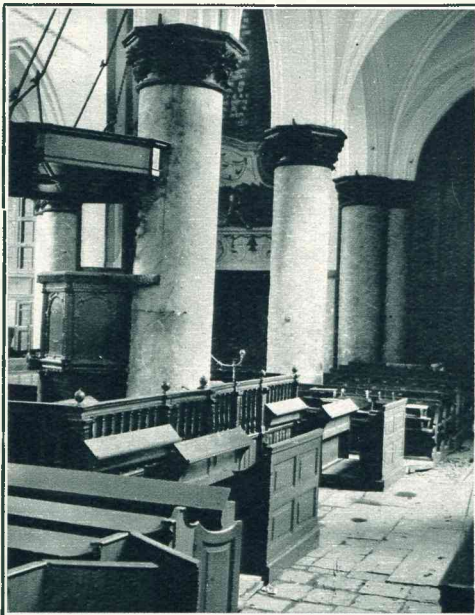
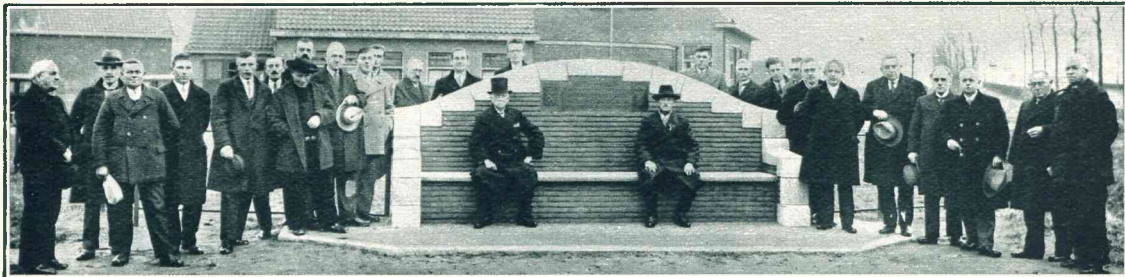
En kiek, den eigen aeven was t'r à wee een brief, en die schrief ik mae nie over, wan dae stienge ok fermieljediengen in, en dà 'k ze 't mae vergeven mos, wan ze treurde zò om Jan die veertien jaer 'eleje 'esturreve was, en dan wier ze zò zenuw-achtig. Kiek, zegge ik zò bie m'n eige, zò mò je de vrouwen anpakke, à je ma flienik van je obfiet bin ze trek koest.

En noe schrief ik op m'n mesien, en 't gaet à goed, en de vrouwe kom zò noe en dan is kiekke, en dan zei ze: bel, bel! wan in d'r 'arte is ze d'r wè een bitje groazig op, dat begriep je!

Vanmerrege kreeg ik een brief tuus'estuurd, en ik maek 'et open, en dae zit een gedrukt pampier in, en ik kiekke, en dae stae m'n ver'ael voe den Zeeuwschen Almanak op 'edrukt. Ik zegge: Vrouwe, kiek jie is, wan ik begriep d'r niks van. E mae menschen, zee de vrouwe, dà's anders nogà glad. Ze zu dat dienik van joe alleene uitgeve, omdat 't niemand zò kan as joe.

Mae dà vertrouwden ik nie, en toen nae de Meester, en die zee dat 't een drukproef was, en die most ik naekieke voe de fouten, afijn 'oor, ze verzinne toch wat. Zwieg t'r van, ik 'ouwe op, wan noe weet ik m'n oosten van m'n westen nie van de drukte. Tot kommende weeke!

PIER VAN 'T HOF.

Interieur der N.H. kerk te Tholen.

De eenige tol, die na 1 Januari 1933 in onze provincie overblijft, is die van Wilhelminadorp, tenzij het provinciaal bestuur nog een regeling kan treffen voor overname met bestuur en eigenaars van den Wilhelminapolder, van wie deze tol is.

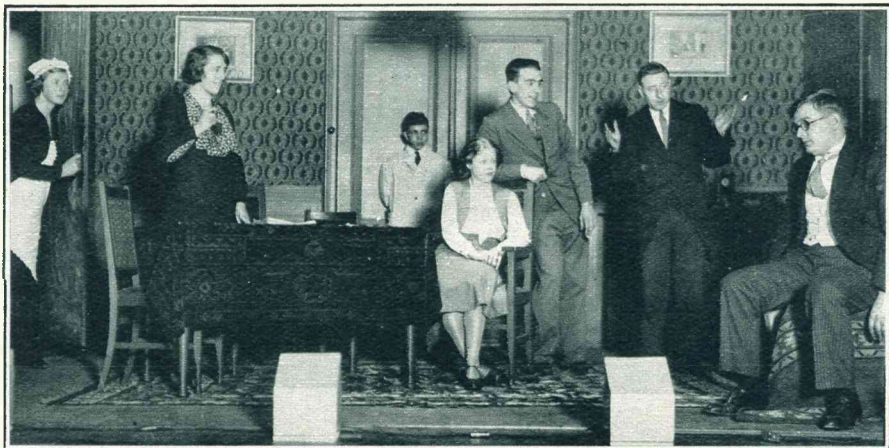
Een nieuw vervoermiddel in Zeeuwsch-Vlaanderen, dat de meer gebruikelijke vier-wielige wagens vervangt bij het vervoer van bieten.

De tooneelver. Apollo te Middelburg heeft met succes 'n opvoering gegeven van 't blijspel „De Aardschok“.

Te Lewedorp (gemeente 's Heer Arendskerke) had de plechtige onthulling plaats van de jubileumbank, die aldaar werd opgericht ter herinnering aan het 40-jarig jubileum van den burgemeester jhr. Lewe van Nijenstein, dien we op onze foto links op de bank zien zitten. Rechts de voorzitter van het feestcomité, de heer J. v. Hekke.

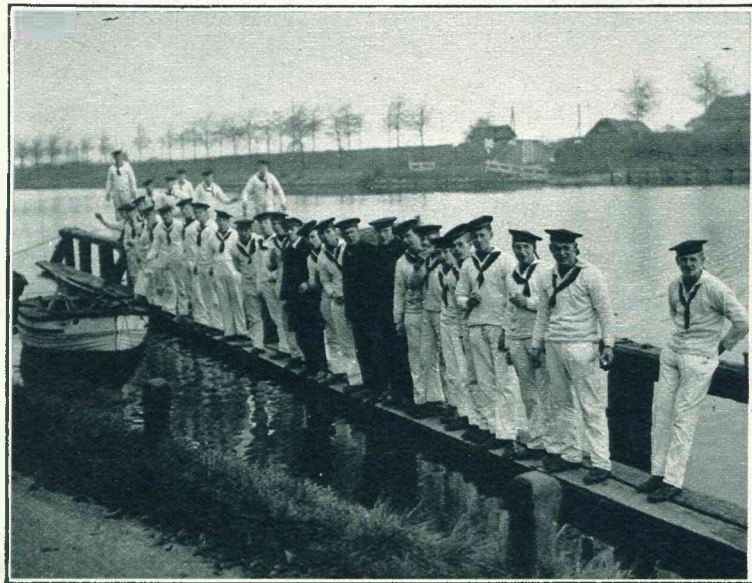

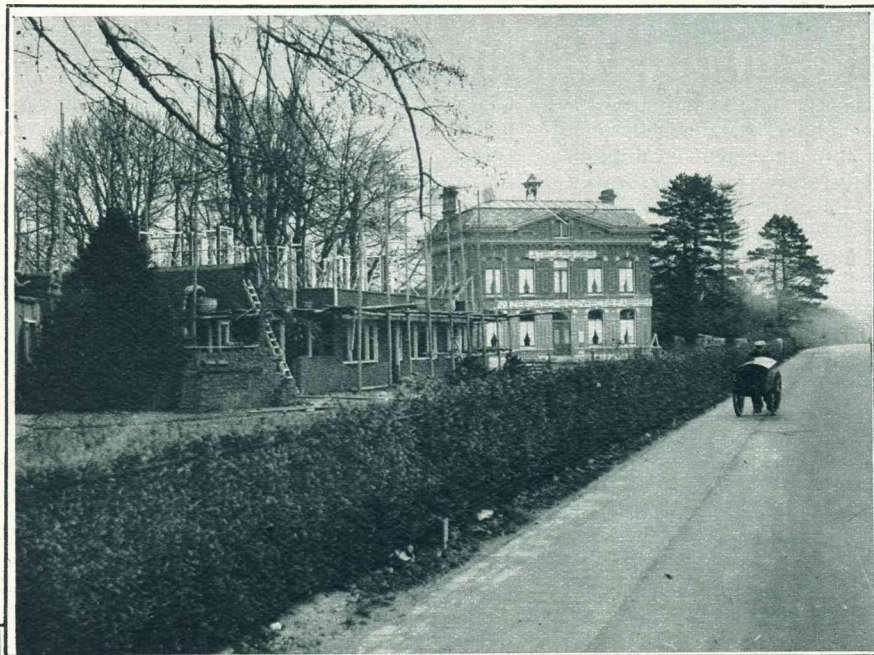
ZEEUWSCH NIEUWS

Langs de Zierikzeesche wallen, die hier grootendeels werden gesloopt.

Rusttijd voor de Vlissingsche Jantjes, die roei-oefeningen hebben gehad op het Kanaal door Walcheren nabij Abeele.

Nieuwbouw aan den Patijnweg te Goes. Nadat de kwestie, wat Goes met den aangekochten grond van Kloetinge zou aanvangen, lang onbeslist bleef, is men daar thans begonnen met het bouwen van nieuwe woningen en is de uitbreiding van Goes Oostwaarts hiermee voortgezet, tot er weer gebrek aan grond komt.

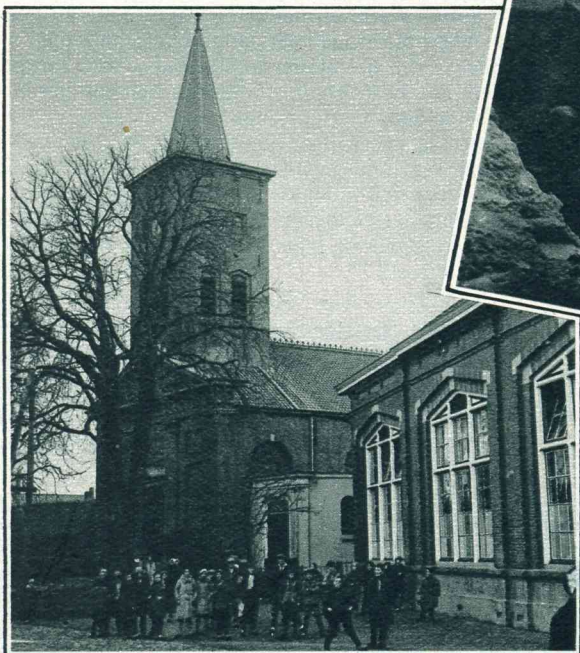
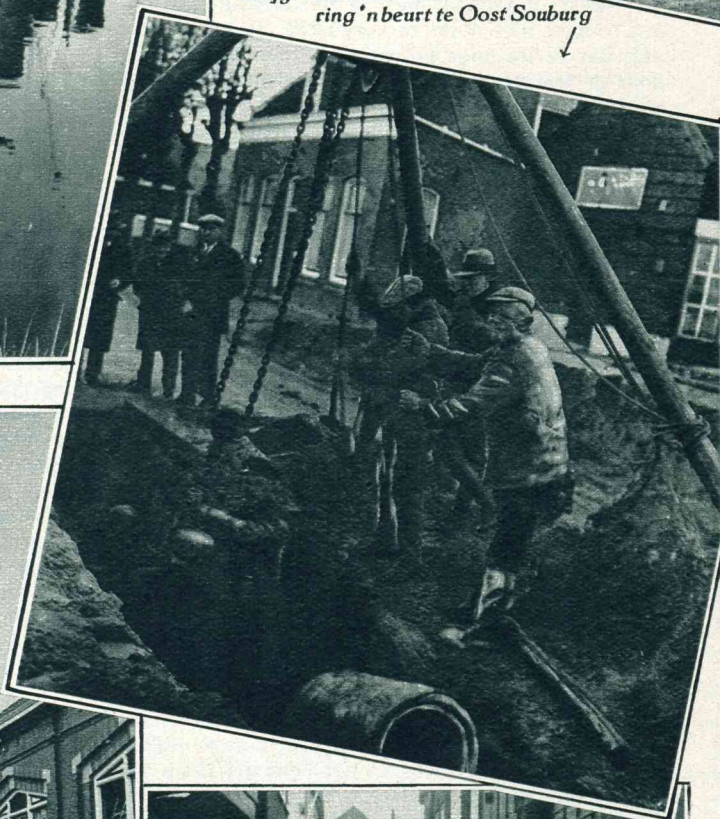
Aan de Westzijde van Goes is inmiddels een terrein ongeveer gereed gekomen, dat in de toekomst blijkbaar voor parkeerplaats van vrachtauto's zal worden bestemd. Maar ook hier is een loopende kwestie nog onbeslist gebleven, zoodat het ter rein tijdelijk onafgewerkt blijft.

Rust rondom het Terneuzensche havengebied.

Te Oost Souburg is thans een begin gemaakt met de verbreding en vernieuwing van de Kanaalstraat, die tevens aan weerszijden 'n breeden trottoirband krijgt. 'n Kijkje van 'n deel der totaal veranderde straat.

Alvorens de straat definitief wordt gelegd, krijgt eerst de rioleering 'n beurt te Oost Souburg

De nieuwe kerktoren van de N.H. kerk te Heinkenszand, die onlangs gereed kwam, maakt een heel wat steviger indruk dan de vervallen voorganger.

Aankomst van St. Nicolaas te Goes.

Zeeuwsche Omroep

Hallo ! hallo ! Hier is de persdienst van den officieelen Zeeuwschen Omroep. Het verder vertellen van deze berichten is geoorloofd.

Men meldt ons uit Rilland Bath, dat, ten nadeele van een landbouwer, de kippen gestolen zijn uit een hok, dat in den boomgaard geplaatst stond.

Niet prettig, wanneer 'n ander zulke vruchten uit je boomgaard plukt !

Te Koewacht is een wagen met 20 biggen, afkomstig uit Zeeuwsch-Vlaanderen, door Belgische kommiezen in beslag genomen.

Het is nooit vertrouwd, wanneer een jeugdvereniging, zonder behoorlijk geleide, een uitstapje maakt !

Men seint ons uit Hansweert, dat het motorschip „Wie zal 't weten" bij Woensdrecht is omhoog gevaren. Naar de oorzaak wordt gezocht. — Wie zal 't weten ?

De winkeliersvereniging „Ons belang" te IJzendijke heeft een Sinterklaasweek georganiseerd.

Om een en ander beter te doen slagen hebben de deelnemers sedert drie weken hun baard laten staan.

Uit Goes wordt ons geschreven, dat een propagandist voor Vreemdelingenverkeer op een vergadering 265 lang en saai heeft staan spreken, dat het publiek uit louter verveling baldadig werd.

Het beste zal zijn, dat men dezen redenaar volgende zomer in het buitenland laat optreden, dan loopen alle toeristen naar ons land !

Te Ierseke heeft een smidsknecht zich met den voorhamer tegen 't hoofd getikt, wat hem op een ernstige wonde kwam te staan.

De dokter heeft hem aangeraden 't voortaan met zijn wijsvinger te doen.

De kantonrechter te Goes heeft een landbouwer veroordeeld, die met zijn boerenwagen in draf voorbij de school te Wissenkerke had gereden.

Op dit misdrijf staat tien gulden boete, doch omdat de onderwijzer het toch juist over ratelslangen had gehad, kwam de dader er met drie gulden af !

Men schrijft ons uit Vlissingen, dat 495 ingezetenen een adres aan den raad hebben gezonden, waarin zij protesteerden tegen de vestiging van een bomvrije munitie-bergplaats in de kazerne. Onze correspondent voegt er aan toe, dat deze 495 reclamanten hun kruis met dit adres nog lang niet verschoten hebben.

Jammer dat er nu nog geen bomvrije munitie-bergplaats is ; zij zouden het dan daarin droog kunnen houden !

Uit Lewedorp telegrafeerde men ons dat daar j. 1. Donderdag een jubileumbank is onthuld ter eere van den burgemeester.

Met nadruk verzocht men ons er bij te vermelden, dat deze bank met gelijknamige financiële instellingen niets, maar dan ook niets, te maken heeft.

Vermoeide wandelaars kunnen er zich gerust op nederlaten, daar springgevaar absoluut niet aanwezig is. Men zegge het voort !

Tot de volgende week, dames en heeren !

De Verdwenen Erfgename

DOOR L. G. MOBERLY

Herinnert ge U, belangstellende lezer, nog dien prachtige roman „Geoffrey, mijn echtgenoot”, welke de Nederlandsche Bibliotheek eenige maanden geleden voor onze abonnees als premie beschikbaar stelde? Ja? Welnu, van dezelfde schrijfster, L. G. Moberly, komt thans wederom een boek uit, onder den titel „De verdwenen erfgename”. Meer behoeven wij U niet te zeggen! Zoo Uw antwoord evenwel ontkennend mocht luiden, dan willen en moeten wij U thans op het hart drukken de gelegenheid, die U thans geboden wordt om voor bijna geen geld een mooien, spannenden roman aan te schaffen, met beide handen aan te grijpen. Dan is het de hoogste tijd, dat U met het werk van deze gevierde schrijfster in kennis komt, waartoe het thans aangeboden boek wel buitengewoon geschikt is, want hierin komen haar bewonderenswaardige talenten zoo goed tot hun recht, dat U werkelijk U zelf te kort doet door dit bijzondere boek onachtzaam voorbij te gaan. Diegenen, die reeds eerder romans van Moberly lazen, behoeven geen aansporing tot aanschaffen, die zijn er als de eersten bij, daarvan zijn we vast overtuigd. We laten thans een episode volgen uit „De verdwenen erfgename” om U, al is het dan een zeer klein en onvolledig, voorproefje te geven van dit boek, waarin felle haat en alles verdragende liefde om den voorrang strijden, het boek ook welks inhoud in een nevelig waas van geheimzinnigheid gehuld is... Zooals bekend wordt dit prachtwerk voor onze lezers beschikbaar gesteld tegen de uiterst geringe vergoeding van slechts 17½ cent voor een ingenaaid, of 70 cent voor een gebonden exemplaar in luxe prachtband. Onze bezorgers zijn verplicht U geregeld onze premieboeken aan te bieden, denkt daaraan. Franco toezending per post volgt na toezending van postwissel groot 22½ of 80 cent, resp. voor een ingenaaid exemplaar of een gebonden in luxe prachtband.

Leslie Farrant stond in haar atelier bij het helle licht, dat zich vlak naast den haard bevond, geheel en al verzonken in de beschouwing van het schilderij, waaraan zij zoojuist de laatste hand gelegd had.

De wind huilde om het gebouw met akelig gegier, alsof miljoenen verloren geesten om medelijden smeekten; de regen kletterde tegen de ruiten met een scherp, fluitenden toon, en door de ramen, welke niet door gordijnen bedekt waren, zag Leslie de wolken in woeste vaart langs het grauwe zwark schieten. Een glimlach kwam op haar gelaat — een merkwaardig, hard, vreugdeloos glimlachje, dat haar mooie lippen iets wreeds, spottends gaf.

„Beter dit weer dan al die zon,” zei zij hardop; toen keerde zij zich van de buitenwereld af en liet opnieuw haar blik goedkeurend langs haar ezel glijden. Even later werd er zachtjes op de deur geklopt; ze werd langzaam geopend, waarna het verschrikte gelaat van het kleine dienstmeisje zichtbaar werd.

„O, juf,” stamelde zij, „ik ben zoo bang. Ik heb nog nooit van mijn leven zoo'n bar weer meegemaakt. Ik durf niet naar bed. Luister toch eens naar dien wind! Het lijkt wel of er buiten menschen staan te schreeuwen!”

„Nu, als je niet naar bed durft, moet je opblijven; dat is het eenige, dat er op zit,” antwoordde haar meesteres kortaf. „En doe me nou een plezier en blijf niet in die open deur staan. Kom binnen, ga zitten en houd je gezicht.”

Na een angstigen blik op het gezicht van haar meesteres geworpen te hebben — een gezicht, dat slechts weinig minder schrikbaar was dan de storm zelf — sloop Minnie naar het verste hoekje van het atelier. Zij ging op het uiterste puntje van een stoel zitten en na nog even schichtig in de richting van juffrouw Farrant gekeken te hebben, gleed haar blik naar het venster, welks geweldige

afmetingen haar steeds weer schrik aanjoegen.

Haar meesteres scheen haar bestaan geheel en al vergeten en er heerschte verscheidene minuten stilte in het atelier, welke stilte slechts verbroken werd door het gehuil van den storm, die elk oogenblik in kracht toenam. Toen, geheel onverwacht, hoorden de twee zijgende vrouwen in het atelier zware voetstappen op het pad, dat naar 't huis leidde; en bij 't vernemen van dit regelmatige, doffe geluid kon Minnie een lichten gil van angst niet onderdrukken.

„Zij stappen, alsof zij een lijk met zich dragen!” riep zij uit, terwijl zij van den stoel overeind rees. „Wat kan dat zijn? O, wat kan dat zijn?” Haar meesteres keek met een minachtend lachje op haar neer.

„Wie zou het nu in zijn hoofd halen, met dit weer een lijk naar dit huis te dragen?” spotte zij. „Doe mij een genoegen en schei uit met dat krankzinnige gegil. Vooruit, doe de deur open.”

„Dat durf ik niet. O, dat durf ik niet, juffrouw. Ik durf niet naar de deur,” gilte het meisje, dat zich nog verder in het atelier tegen den muur drong.

Haar woorden waren nog niet verklonken, toen een zwaar geklop op de buitendeur door het huis weergalmde. Het geluid ontlokte Minnie opnieuw een gil; haar meesteres keek haar aan en een spottend lachje gleed over haar gelaat. Zonder een woord te spreken verliet zij het atelier en ging naar de voordeur. Snel ontsloot zij de deur en wierp haar wagenwijd open.

Buiten in de duisternis stonden vier mannen, die tusschen zich in een baar droegen, waarop iemand scheen te liggen, die zorgvuldig toegedekt was. Onwillekeurig kwamen juffrouw Farrant Minnie's woorden omtrent een lijk weer in de gedachte. Maar voor zij een woord kon uiten, zei de man, die het dichtst bij haar stond, op beleefden toon:

„Ik bied u mijn verontschuldiging aan, dat wij u nog zoo laat storen. Bij den overweg heeft een spoorwegongeluk plaatsgehad, en de dame, die hier op de draagbaar ligt, is zoo ernstig gewond, dat ik haar niet durf te vervoeren. Ik herinnerde mij, dat ik uw huis gezien had, toen ik den weg door de heuvels volgde, en ik heb het daarom gewaagd deze dame hierheen te brengen en u te vragen haar onderdak te willen verleen.

„Wie bent u? Wie is zij?” De twee vragen volgden elkander snel op en dokter Thornton trachtte in de duisternis te ontdekken, wat voor een soort vrouw het was, die zulk een zonderling antwoord gaf op zijn toch zeer menscheijk verzoek.

„Ik ben Thornton — Dirk Thornton van Lonsbury,” antwoordde hij, „maar wie de arme vrouw is, die er zoo ernstig aan toe is, daarvan heb ik niet het flauwste idee. De arme vrouw ligt op haar uiterste. Kunnen wij haar binnenbrengen?”

„Ik geloof niet, dat er iets anders opzit,” luidde het grimmige antwoord van Leslie, en hoewel ze opzij ging om de mannen door te laten, kreeg Dick den indruk, dat zij liefst de deur voor hun gezicht had dichtgeworpen.

„Waar kan ik ergens een divan vinden?” vroeg dokter Thornton kortaf, de ongestoorde ontvangst van de eigenares van het huis negeerend, en Leslie knikte in de richting van het atelier, waar een bank vrijwel de geheele ruimte langs een der muren in beslag nam. Voorzichtig droegen de vier mannen hun last het atelier binnen en ze legden de bewusteloze vrouw op de aangewezen bank neer, zoo dicht mogelijk bij het vuur. Toen trok dokter Thornton het kleed weg en het licht der lamp viel op het spierwitte gelaat en op het weelderig, prachtig haar van de gewonde.

„U blijft zeker ook hier?” vroeg Leslie op koelen toon, zonder ook maar een blik op de patiënte te

werpen, nadat de dokter zich van haar afgewend had en het atelier doorliep. „Ik weet niets af van ziekte en wat daarmee verband houdt. Ik heb er een afschuw van.”

„Ik zal alles doen, wat noodig is,” antwoordde dokter Thornton. „Daarna moet ik den patiënt bezoeken, die mij heeft laten roepen. Ik was op weg naar hem toe, toen het ongeluk plaats had; daar het een dringend geval gold, durf ik niet langer hier te blijven dan strikt noodzakelijk is. Zoodra het mij mogelijk is, kom ik hier terug.”

Leslie boog het hoofd en Dick, die haar tersluiks gadesloeg, maakte bij zichzelf de opmerking, dat hij zelden een mooier gelaat gezien had, dan wel een, dat door zijn zonderlinge harde uitdrukking iets zóó aparts had. De oogen, die de zijne ontmoetten, waren zoo koud als ijs; zij misten alle warmte of ook maar het geringste menscheijk gevoel. Om den welgevormden mond lagen koude, harde trekken en het scheen den dokter toe, alsof het geheele gelaat uit marmer gehouwen was.

„Het doet mij genoegen te vernemen, dat u weer terugkomt. Ik kan geen enkele verantwoordelijkheid op me nemen,” vervolgde zij op denzelfden koelen toon als voorheen. „U kunt mij enkele wenken geven ten aanzien van uw patiënt, maar ik waarschuw u nogmaals, dat ik niets van ziekten of zieken afweet.”

„In een ernstig geval als dit kunnen wij slechts doen, wat in ons vermogen ligt,” antwoordde Thornton op ernstigen toon. „Het is best mogelijk, dat de arme vrouw nooit meer haar bewustzijn terugkrijgt. Zij is er zoo slecht aan toe, als zulks slechts het geval kan zijn. Haar leven hangt aan een zijden draadje. Zij is hoogst ernstig gewond. Mocht zij tot zichzelf komen, geef haar dan een paar slokjes brandewijn met water te drinken. Ik hoop toch, dat u dat in huis hebt?”

„Zeker heb ik brandewijn in huis,” antwoordde zij. „En ik zal probeeren uw instructies op te volgen. Maar wellicht ten overvloede herhaal ik, dat ik niets van ziekte of zieke menschen weet.”

„Dat komt er niets op aan,” riep dokter Thornton uit, zijn wrevel en toorn niet langer meester, „er zit niets anders op, dan dat ik deze arme ziel aan uw hoede toevertrouw, tot ik terugkom. Ik kan hier niemand achterlaten. De mannen, die de gewonde hier gebracht hebben, zijn dringend op het terrein der ramp noodig en hebben hun handen meer dan vol. Ik vertrouw, dat u voor uw medemenschen doet zult, wat in uw vermogen is.”

„O zeker, ik zal doen, wat ik kan,” antwoordde zij zonder een zweem van belangstelling of medelijden. „Maar het zal mij een pak van het hart zijn, als u hier weer terugbent.”

Dokter Thornton haalde ongeduldig de schouders op, maar gaf geen antwoord meer. Nog eenmaal ging hij naar de sofa terug, waar hij even zijgend naar de vrouw, die daar bewusteloos terneerlag, bleef kijken; toen draaide hij zich plotseling om en hij verliet snel het huis.

Gedurende al den tijd, dat Thornton in het atelier was geweest, had de eigenares van het huis de stille gedaante op de sofa nauwelijks een blik gegund. Maar nu, nadat zij Minnie, die al dien tijd met groote oogen en sidderend van angst in 'n hoekje van het atelier had gestaan, weg had gezonden om brandewijn te halen, liep zij het groote atelier door naar de plek, waar haar onverwachte gast lag. Terwijl zij haar oogen liet rusten op de fijne, regelmatige trekken en de wolk van weelderig haar der gewonde, kwam haar een lichte kreet over de lippen en vloede alle kleur uit haar gelaat weg.

„Jij!” zei zij met ingehouden ademen. „Jij — en hier bij mij?”

In dit boek bevindt zich wederom een prijsvraag voor welke goede oplossingen een groot aantal prachtige prijzen (hoofdprijs verstelbare fauteuils met kussens) beschikbaar wordt gesteld.

De uitslag van de prijsvraag voorkomende in het premieboek „Een onberaden stap”

Op verzoek van de Administratie der Nederlandsche Bibliotheek deelen wij hier den uitslag mede van de prijsvraag, voorkomende in „Een onberaden stap”. Het gevraagde spreekwoord is: „WIE KWAAD DOET, KWAAD ONTMOET”. De prijzen zijn ten deel gevallen aan: G. G. Nijhof, Javastraat 151, Enschede, de hoofdprijs, zijnde EEN OPEN EIKEN BOEKENKAST; de overige prijzen, f 2.50 elk aan: Mej. Koppers, Diergaardesingel 71a, Rotterdam; — P. J. Kruysman, Nolthenius-

laan 46, Apeldoorn; — J. Gieses, Schildereinde 69, Den Burg (Texel); M. Schoemaker, Groote Noord 138, Hoorn; — H. de Vos, Camstraburen 79, Leeuwarden; — Mej. M. Doremalen, Westwal 2, Den Bosch; — A. Osti, B. 284, Koudekerke; — Mej. J. Steegmans, Caumerdalschestraat 45, Heerlen; — J. A. Lipmann, Veemarktstraat 93, Groningen; — C. Jacobs, Nieuw Milligen 29, Post Garderen; — L. v. Dommelen, Marnixlaan 82, Amersfoort; — J. Horward, Gen. van Hamsingel 13, Breda.

Spelkiek uit den wedstrijd Middelburg-Bleijerheide welke onbeslist (1-1) eindigde.

Zeeuwsche Sport

Tegen onze verwachting in heeft Middelburg 't niet verder kunnen brengen dan tot 'n gelijk spel tegen Bleijerheide. En daarmee kunnen de Middelburgers tevreden zijn, want naar onze meening had Bleijerheide de overwinning verdiend. Middelburg speelde 'n veel minderen wedstrijd dan tegen N.A.C., Longa e.a., hetgeen o.a. te wijten was aan het geblesseerd zijn van één der spelers, die vaak de stuwkracht van het geheele elftal kan zijn en van wien thans onmogelijk kracht kon uitgaan. Bleijerheide miste het juiste schot en ook Paffen, wiens roem ook in Zeeland is doorgedrongen, stond vaak in goede positie zoo zonderling te „paffen”, dat zijn schoten meters over of naast gingen. Trouwens, men heeft dezen speler toch weinig kans gegeven zijn spel te ontplooiën, noch als middenvoor, noch als rechtsbuiten. Hij is van begin tot eind zorgvuldig bewaakt en vooral na de rust toen hij op den rechtervleugel stond was de bewaking „af”.

A.s. Zondag moet N.O.A.D. in Tilburg bestreden worden en als de wedstrijd niet uitgesteld wordt, wat nog niet is uitgesloten, dan durven wij Middelburg op het oogenblik niet meer dan een gelijk spel voorspellen, terwijl wij een nederlaag niet onmogelijk achten.

Vorige week gaven wij als onze verwachting, dat de puntjes van den wedstrijd Terneuzen—Vlissingen over de Schelde zouden gaan. Inderdaad heeft Vlissingen, dat zich schitterend herstelt na een enigszins zwak begin, den buit in de wacht gesleept. Hierdoor krijgen de Vlissingers een goede plaats op de ranglijst en gaan weer geducht meetellen onder de goede tweede-klas-elftallen. Aan den Koudekerkschen weg zal nog menig Brabander sneuvelen. Zoo is het voor T.S.C. lang geen gemakkelijke taak hier de bovenste plaats, welke zij inneemt, te komen verdedigen. Een Vlissingse overwinning durven wij niet voorspellen, doch T.S.C. zal het vuur na aan de schenen krijgen. Terneuzen moet Zondag, al was het alleen voor haar naam, winnen. Na het keurige begin is de Terneuzensche ploeg danig gaan af-

Terneuzen op eigen grond met 2-4 door Vlissingen geklopt. Moment uit deze ontmoeting. Bij een doorbraak der thuisclub komt Dobbelaire vrij voor den doelman van Vlissingen

zakken en de eene teleurstelling volgt de andere op. De Terneuzenaren zijn verplicht door een flinke overwinning op Baronie te toonen, dat zij niet tot de zwakkeren behooren. En dat kan!

Van de derde-klassers willen wij eerst een vorige week gemaakte fout herstellen. Door een onjuist bericht hebben wij gemeld, dat De Zeeuwen van Sassche Boys hadden verloren met niet minder dan 7—2, doch dit was niet juist. De Zeeuwen hebben met 2—1 gewonnen, 'n veel betere prestatie dus. Ook Zeelandia 2 moest nu weer het onderspit delven met 2—0. De Zeeuwen doen het goed op het oogenblik en marcheerden weer op een betere plaats aan op de ranglijst. Vlissingen 2 gaf Middelburg 2 een flinke les en stuurde de groenwitte reserves met een 6—0 nederlaag naar huis. Vlissingen 2 gaat volgende week naar Hulst en wij gelooven, dat deze ploeg daar kan winnen. Middelburg 2 krijgt Terneuzen 2 op visite en zal de te Terneuzen geleden nederlaag moeten wreken. Doch voordat dit gebeurd is, zal Middelburg 2 nog een heel wat beter spel te zien moeten geven dan de laatste weken.

Sassche Boys kregen een 5—0 nederlaag te

Terneuzen's keeper geeft „niet thuis”. Kiekje uit den Zondag j.l. gespeelden wedstrijd Terneuzen-Vlissingen (2-4).

Een belangrijke wedstrijd te Terneuzen, waar de club van dien naam met 2-4 van Vlissingen verloor. Nog een spelmoment uit deze ontmoeting.

18 December te spelen wedstrijd Goes—Zeelandia niet al te groot te maken. Daarbij komt nog, dat Mevo 2 zich de luxe gepermitteerd schijnt te hebben een paar maal met ongerechtigde spelers uit te komen en als dit nu tegen Goes ook het geval is geweest zou Goes die nederlaag tegen Mevo 2 nog goed kunnen maken, als de wedstrijd moest worden overgespeeld. Goes zal trachten hier de vingers achter te krijgen en dat is zijn recht en plicht, doch voor Zeelandia zou het een minder prettige gewaarwording zijn als eens bleek, dat werkelijk een overspelen van den wedstrijd er het gevolg van werd.

Boven haar Stand

Ik zou dienst kunnen nemen in het leger," overpeinsde hij bij zichzelf. „Er zijn er heusch wel anderen en beteren dan ik, die dat gedaan hebben. Maar die anderen zijn tenminste geen weggejaagde officieren geweest. En bovendien, de mogelijkheid zou bestaan, dat ik in het regiment van Trace terecht kwam, en dan..." Hij schudde het hoofd. „Nee, die deur is voor altijd voor mij gesloten. Als ik eens bij de marine ging. Ik ben een sterke, gezonde kerel en met een stuk poetskatoen in de hand zal ik mij ongetwijfeld nuttig kunnen maken. Dat lijkt me wel een geschikt begin voor de carrière van een Landon. Nee, maar dat is in orde, hoor. Het is in ieder geval een eerlijk baantje en veel hersens heeft men er niet voor nodig. Bovendien behoeft niemand het te weten."

Even kwam een gedachte aan Irene zijn brein verlichten, de lieve aanbiddelijke Irene — en hij zuchtte.

„Nou ja," vervolgde hij zijn gedachtengang, „of ik matroos ben of een doodgevoorn burger, ik ben en blijf toch even ver van haar af. Die arme, kleine Renie!" Hij lichtte zijn hand op om zijn hoed wat achterover te zetten en op datzelfde oogenblik werd zijn arm getroffen door een slag, die op zijn hoofd gemunt was geweest.

Met de impulsieve snelheid van den geboren atleet stelde hij zich in staat van verdediging, toen hij aan weerszijden van zich twee duistere gedaanten ontdekte. En onmiddellijk begreep hij de situatie. De twee mannen, die hij bij de tent gezien had, waren hem gevolgd, met de bedoeling hem te berooven. Veel tijd om een en ander te bedenken had hij niet, want een regen van stokslagen kwam op hem neer. Met zijn arm boven het hoofd weerde hij de slagen af en hij sprong op den reus toe, hem toeschreeuwend:

„Als je een kerel bent, laten we dan man tegen man vechten!"

Lange Willem, van zijn stuk gebracht door den onverwachten uitval, struikelde en viel. Dick zette zijn knie op zijn borst, ontwong hem den knuppel, waarmee hij hem te lijf was gegaan, en gaf den bandiet een geduchten slag. Maar de reus zag ondanks alles kans zich los te worstelen en was met één sprong weer overeind, waarna hij Dick om het middel greep.

Dick's vermoeidheid en lusteloosheid waren als bij tooverslag verdwenen en hij worstelde met zijn tegenstander uit al de kracht, waarover hij beschikte. Bij dit gevecht vergeleken, was de worstelpartij op het platform slechts kinderspel geweest. En de reus kreunde en wrong zich in allerlei bochten onder den stalen greep van Dick. Maar helaas, zij waren twee tegen een; de derde was achter Dick omgeslopen en er schitterde iets in zijn hand, toen hij den jongeman een slag toebrengt. Onmiddellijk daarop voelde deze een stekende pijn in de lenden. Met inspanning van zijn laatste krachten diende hij den reus een geweldigen vuistslag toe en bewusteloos gleed deze achterover. Dick keerde zich nu naar zijn anderen tegenstander, den zigeuner.

„Ellendige lafaard! Je hebt me gestoken!" riep hij uit, terwijl hij hem bij de keel pakte.

De zigeuner stak als een dolleman om zich heen, tot Dick hem met een vuistslag ter aarde velde, waarna hij zich opnieuw naar den reus keerde, die overeind gekrabbeld was. Maar eensklaps scheen het hem toe, of de hemel vaneenscheurde en de aarde openspleet, en voor de reus hem een slag kon toedienen, viel hij languit met het gezicht voorover op den grond. De twee mannen bukten zich over hem heen, terwijl zij met hun handen over hun gezwollen gezicht streken. Lange Willem gaf Dick nog een laatsten slag; toen betastte hij zijn vest en haalde er het horloge en den ketting uit te voorschijn. Toen hij zijn hand terugtrok, zag hij, dat er bloed aan kleefde. Met een verwensching veegde hij zijn hand aan de kleeren van Dick schoon.

„Dat heeft hij aan mij te danken," zei de zigeuner. „Ik heb hem een paar porren met mijn mes gegeven."

„Hij is dood, zoo dood als een pier," fluisterde Lange Willem op heeschen toon, terwijl hij schuw om zich heen keek.

De zigeuner knielde naast zijn slachtoffer neer en legde zijn hand op Dick's hart.

„Dood? Ben je gek? 'n Stuk atleet als hij sterft niet aan zoo'n onnoozel prikje met een mes. In ieder geval kun je zeggen, dat je gewroken bent, niet maat? En als ik hem niet even van m'n staal had laten proeven, vrees ik, dat we het allebei leelijk afgelegd zouden hebben. Maar laten we nu een beetje opschieten, voor hij wakker wordt."

Snel en geruischloos maakten zij zijn zakken leeg, terwijl de zigeuner geringschattend zijn neus optrok voor het nauwelijks noemenswaardige aandeel, dat hem in den buit ten deel viel. „Kijk eens hier, een gouden medaillon," riep hij eensklaps uit, terwijl hij 't sieraad op de palm van zijn hand woog.

„Afblijven!" ried de reus hem. „Juist zulke dingen brengen je aan de galg." En de zigeuner, blijkbaar de waarheid van deze woorden inziende, liet het medaillon wederom in den zak van zijn slachtoffer glijden. Zij wilden overeind rijzen om er vandoor te gaan, toen de zigeuner zich verbaasd even inhield. „Marga!" fluisterde hij den reus toe. „Pas op, dat ze je niet ziet!" En op handen en voeten slopen zij door de boschjes weg. Margareta — want die was het inderdaad — kwam langzaam naar de plek gewandeld, waar zoo juist de vechtpartij had plaats gehad. Het scheen, alsof zij niet geheel en al zeker was van hetgeen zij zocht, want tastend liep zij een oogenblik heen en weer. Toen raakte haar hand iets zachts aan en in minder dan geen tijd had zij de geheele situatie overzien. „Lottie!" riep zij zoo hard zij kon,

-door

CHARLES GARVICE

terwijl zij beide handen aan den mond zette. Even later verscheen een tweede zigeunermeisje, dat met een angstigen trek op het gelaat haar vroeg, wat dat geroep te beduiden had. „Loop gauw naar den wagen," riep Marga het meisje toe, „en zeg moeder, dat zij de flesch met brandewijn meebrengt!" Zonder een woord te spreken, of om een nadere verklaring te vragen, rende het meisje weg.

Marga legde haar oor tegen de borst van het roerloze lichaam en luisterde ingespannen toe. Toen hief zij haar hoofd weer op en slaakte een zucht van verlichting. Zij maakte Dick's vest en hemd los en scheurde haar hoofdoek aan flarden om te trachten daarmee het bloed te stelpen. Haar bewegingen, hoe zacht ze dan ook waren, brachten hem weer tot bewustzijn en hij stamelde:

„Vooruit, kom op als je kerels bent, maar dan man voor man."

Eerst toen scheen hij te bemerken, dat het geen man was, die zich over hem heenboog, en moeizaam de oogen opslaand, vroeg hij: „Waar ben ik?"

„Houd u maar rustig!" kalmeerde zij hem. „Ik... ik ben een vriendin."

Hij trachtte te glimlachen en strekte de hand naar haar uit. Zij wendde het gelaat af, opdat hij den gloeienden blos niet zien zou, die op haar wangen kwam. Juist op dat oogenblik snelden Lottie en haar moeder naderbij.

HOOFDSTUK V.

Op een ochtend, juist vijf dagen na de kermis, ontwaakte Dick, dat is te zeggen, hij keerde terug uit het droomland der ijende koorts naar het land der levenden, en toen hij om zich heen keek, bleek uit zijn oogopslag, dat hij er zich heel goed van bewust was, dat hij inderdaad wederom tot de levenden behoorde. Maar niettemin verkeerde hij toch de eerste oogenblikken nog in den waan, dat hij droomde, want in zulk een zonderlinge omgeving was hij nog nimmer wakker geworden.

De kamer was boven breder dan beneden; het bed was smal, gelijk een kooi in een schepshut. Er waren verder twee kleine raampjes, waarvoor gebloemde vitrage hing, welke in het midden met een blauw lint werd samengehouden. Er was slechts een halve deur en de zon zond haar stralen naar binnen door dat gedeelte, waar het andere stuk der deur had moeten zijn. Dick heescht zich ietwat op zijn elleboog overeind en vroeg zich verbaasd af, waar hij wel zijn kon. Was het nog altijd de koorts, die hem parten speelde? Maar dat kon toch niet, want hij voelde duidelijk, dat het kleine kamertje, dat er uitzag als een schepshut, zich voortbewoog. Toen ging hij recht op zitten en eerst toen bemerkte hij tot zijn stomme verbazing, dat er een meisje naast zijn bed zat. Hij bracht zijn hand naar zijn hoofd, als wilde hij zich afvragen, waar hij haar meer gezien had. Het meisje werd blijkbaar verlegen onder zijn verbijsterden, onderzoekenden blik; zij stond haastig op en ging een glas limonade inschenken, dat zij hem met neergeslagen oogen aanbood.

„Neem mij niet kwalijk," begon hij en tot zijn verbazing bemerkte hij, dat zijn stem ijl en zwak klonk, „maar ik zou u buitengewoon verplicht zijn, als u mij zou willen vertellen wie ik ben; en nog meer zou u mij verplichten, als u mij ook wilde zeggen, waar ik ben."

Zij sloeg haar oogen naar hem op en in hun klare diepten schitterde een glans van medelijden en sympathie, vermengd met teedere voldoening.

„Bent u uw geheugen kwijt? Kunt u zich niets meer herinneren?" vroeg zij op zachten toon. Als eenig antwoord schudde hij het hoofd. Toen gleed zijn blik langzaam naar het verband aan zijn arm en nu scheen het hem plotseling te gaan dagen. Eenigen tijd bleef hij in diep gepeins verzonken; toen knikte hij.

„Ja, nu ben ik er. Dus ik leef nog! Ik had werkelijk gedacht, dat ik dood was. Nooit in mijn leven ben ik ergens zoo zeker van geweest. Maar ik ben werkelijk nog in leven, nietwaar?"

„Inderdaad," antwoordde zij op even zachten toon als zij eerst gesproken had, terwijl zich om haar prachtig gevormden mond 'n lief glimlachje plooide.

„Dank u," zei hij op ernstigen toon.

„Blijft u liggen," zei zij op een manier, zooals alleen een geboren verpleegster dat kan — zacht en toch gebiedend.

Hij gehoorzaamde onmiddellijk, maar bleef haar onafgebroken aankijken. Toen richtte hij zich opnieuw voorzichtig overeind en het bloed stroomde hem plotseling naar de wangen.

„O!"

Zij begreep, wat hij bedoelde; zachtjes stak zij haar hand uit en legde die op zijn arm.

„U moet u rustig houden," zei zij.

„Ja, ja — natuurlijk. Maar het heeft me ook zoo ineens overrompeld. Nu weet ik alles weer. Zij waren met z'n beiden tegen één, en een van hen had 'n mes," vervolgde hij met een blik op het verband. „Ik herinner me, dat hij naar mij stak, maar dat was dan ook alles. Daarna wist ik niets meer. Wacht eens even, er boog zich ook iemand over mij heen. Het was het gezicht van een vrouw. Ja — u was het. U kwam net op tijd om mij te redden."

„Nee, net even te laat," zei zij nauwelijks hoorbaar. En haar oogen fonkelden onder haar lange oogwimpers.

HET VERHAAL TOT HIER TOE.

Dick Landon heeft het leger moeten verlaten, omdat hij een meerdere, die hem steeds hinderde, heeft geslagen; zijn moeder ontzegt hem daarom haar huis, waar ook zijn pleegzusje Irene woont. Hij gaat naar de kermis te Cumberland, waar hij kort te voren een zigeunermeisje heeft ontmoet. Dit meisje, Marga, komt hem nu waarschuwen, dat twee zigeuners, Lange Willem en oom Jake, op hem loeren.

„En u bracht mij hier. Maar zou u me niet willen zeggen, waar „hier” is?”

„U bent in een woonwagen,” zei zij.

„Een woonwagen?” herhaalde hij. Toen kwam er een blik van begripen in zijn oogen. „O, nu is mij alles duidelijk. U was de zigeunerin, die mij de toekomst voorspelde, en u was het, die mij waarschuwde niet naar de kermissen te gaan.”

„Inderdaad, ik heb u gewaarschuwd,” antwoordde zij op vriendelijken toon en hoewel er geen verwijt in haar stem geklonken had, vervolgde hij: „En ik, ondankbare idioot, sloeg uw waarschuwing in den wind. Ben ik lang ziek geweest?”

„Vijf dagen,” was alles, wat zij zei.

„En u,” hij stak haar met een impulsief gebaar de hand toe, „u hebt mij al dien tijd verpleegd, tot ik weer herstellende was?”

Zij deed, alsof zij de haar toegestoken hand niet zag en begon snel zijn kussens recht te schikken. Toen keek hij naar zijn hand en hij zag, hoe belachelijk dun en mager deze was.

„Ik moet er heel erg aan toe zijn geweest,” zei hij zachtjes, als tot zichzelf.

„Ja,” antwoordde zij.

„En u hebt al dien tijd aan mijn bed gezeten? Nu herinner ik me, dat ik van tijd tot tijd uw gezicht als door een vagen nevel gezien heb. U heeft mij een geweldigen dienst bewezen en ik weet niet, hoe ik u ooit genoeg zal kunnen danken. Zou u me niet willen zeggen, hoe u heet?”

„Marga,” antwoordde zij. „Marga Lee.”

„En u bent een zigeunerin?” vervolgde hij, als in gedachten.

„Ik ben een zigeunerin,” antwoordde zij, terwijl zij haar wenkbrauwen optrok met een zekeren onderdrukten trots.

„Ik zal in de toekomst steeds met groote dankbaarheid aan uw ras denken,” zei hij.

„En toch heeft een onzer...” Zij zweeg en fronste de wenkbrauwen.

„Ja,” gaf hij toe. „Ik herinner me, dat de een 'n zigeuner was, en die andere was de kerel, met wien ik dien middag worstelde. Zijn ze opgepakt?”

„Nee,” antwoordde zij kortaf. „Ze zijn niet gearresteerd en ze zijn niet hier.”

„Misschien is het beter zoo,” merkte hij op. „Ik zal rustig den tijd afwachten, tot ik hen vandaag of morgen tegen het lijf loop, en dan vereffenen wij de rekening.”

Hij trachtte na te denken, maar voelde zich plotseling uitermate moe, en voor hij het wist, lag hij in een diepen slaap verzonken. Toen hij wederom ontwaakte was het nacht en aan de zoldering bengelde een kleine lantaarn. Een stevige, moederlijk uitziende vrouw stond naast zijn bed.

„Zijn er alweer vijf dagen voorbij?” vroeg hij.

„Nee, u heeft alleen maar den heelen middag geslapen, dat is alles, mijnheer,” antwoordde zij met een lachje. In haar eigen taaltje begon de vrouw hem uit te leggen, wat er zooal gebeurd was sinds den dag, dat hij in den woonwagen gebracht was. „Nu zal ik wat eten voor u klaar maken en als u dat opgegeten hebt, moet u gauw weer gaan slapen.”

Vijf minuten later kwam zij terug met een bord dampende soep. Het was een krachtig voedsel en Dick at het met zeer veel smaak op, waarna hij zich welvoldaan achterover in de kussens vlijde. Eerst toen merkte hij op, dat er zich een plank met boeken boven zijn bed bevond; opnieuw overeind rijzende, nam hij een der deelen van de plank en hij zag tot zijn verbazing, dat het de gedichten van Longfellow waren. De gedichten van Longfellow in een woonwagen, hoe was het mogelijk? Kon dit de wagen van Marga zijn? Hij vermoedde van wel, want uit de geheele inrichting bleek, dat de bewoonster ervan een vrouw was. Maar wat moest een zigeunerin met boeken van een Engelschen dichter doen? Nog was hij in gepeinen verdiept, toen Marga den woonwagen binnentrad.

„Ik kom even kijken, of u nog iets noodig hebt, en u goedennacht wenschen,” zei zij op vriendelijken toon.

Een kalender van steen.

In het museum van Mexico City staat de beroemde steenen kalender, die eeuwen geleden door de Azteken werd gebruikt. In den binnensten cirkel staan de teekens der 20 dagen (men verdeelde het jaar in 18 maanden van 20 dagen); de teekens brengt men in verband met belangrijke gebeurtenissen uit de oudste geschiedenis der Azteken.

Een tijdlang spraken zij over hun reizen en trekken naar alle oorden der wereld — het lot der zigeuners — en toen stelde hij haar eensklaps de vraag:

„Houdt u van boeken?”

„Ik kan lezen,” antwoordde zij bescheiden.

„Dat spreekt vanzelf,” viel hij in. „U had evengoed kunnen zeggen, dat u loopen kon.”

„Het spreekt heelemaal niet vanzelf,” zei zij rustig en eenvoudig. „Er zijn er maar heel weinig in het kamp, die lezen kunnen.”

Hij legde zijn hand tegen zijn voorhoofd. Bijna had hij vergeten, dat zij een zigeunerin was, een afstammeling van een zwerversras.

„Vertel me eens, hoe u kans gezien hebt dat te leeren,” vervolgde hij. „Wilt u niet even gaan zitten? Kom, maak het u hier een beetje gezellig, juffrouw... Marga,” voegde hij er op min of meer schertsenden toon aan toe.

„Dat is een heel lange geschiedenis,” antwoordde zij, terwijl zij het hoofd schudde. „Bovendien is het al laat en het is beter voor u, dat u gaat slapen.”

„Kom nu,” protesteerde hij, „ik heb juist vijf en een halven dag geslapen, dus het zal nogal losloopen met me. Maar wat ben ik toch een egoïst. Ik vergeet daar geheel en al, dat u al dien tijd bij mij gewaakt hebt, dus zelf doodop zal zijn. Ga zelf liever slapen, Marga. Ik hoop, dat u een even prettigen en rustigen woonwagen hebt als die, waar ik u uitgejaagd heb. Maar geen nood, ik ben nu weer gauw beter en zal niet langer beslag op uw gastvrijheid leggen. Wel te rusten.” Hij stak haar zijn hand toe.

Even aarzde zij; toen legde zij de toppen harer vingers in de witte palm. Hij bracht haar hand aan zijn lippen, maar voor hij haar kussen kon, trok zij haar snel terug, en toen zij zich omwendde om hem te verlaten, zag hij, dat haar het bloed naar het hoofd gestegen was. Bij de deur bleef zij een

Op Sinterklaasavond . . .

Jongens . . . wat een feest . . . Sinterklaas zelf op bezoek! Maar eerst komt er voor iedereen een kop heerlijke, dampende chocolade-melk. „Dat hoort bij den Sinterklaasavond“, zegt Tante Jet. „Wat is er voor gezelligheid aan zoo'n feest als er geen Van Houten's Cacao bij komt?“

Inderdaad, ge kunt den kinderen geen groter plezier doen, dan op Sinterklaasavond Van Houten's Cacao te schenken. Dat is een goed, oud gebruik, dat brengt de echte, ouderwetsche gezelligheid in huis op dien prettigsten avond van het jaar.

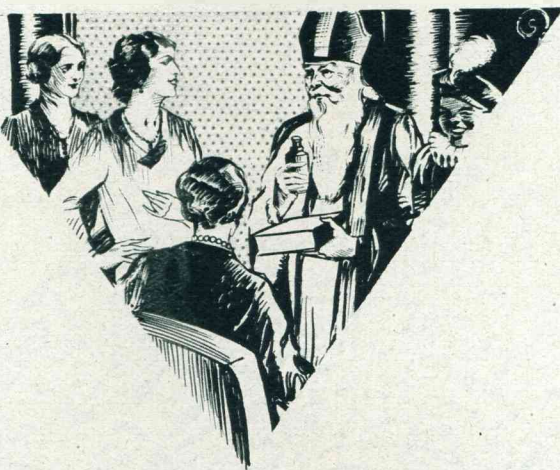
Vrolijke, smullende kinderen, in spanning van wat er komen zal. Zorgt dat ge Maandag een bus Van Houten's Cacao in de kast hebt. Bestelt nog heden bij Uwen winkelier

Van Houten's CACAO

„De voordeelzigste in 't gebruik“

S. H. M. P.

Pakjesavond — Geschenkenavond

Vreugde en gezelligheid in den huiselijken kring. Aan allen wilt ge gaarne van Uw sympathie getuigen door welgekozen geschenken. Daar moet iets van Boldoot bij zijn, uit Boldoot's Sint-Nicolaascollectie, die dit jaar ruimer keuze biedt dan ooit te voren: de sinds eeuwen beroemde Boldoot Eau de Cologne in uiterst verzorgde verpakking; bovendien in fraaie etuis, waarin tevens nog Boldoot's fijnste toiletzeep.

Smaakvolle en daarbij nuttige geschenken, in ruime sortering en in prijzen naar ieders beurs. Laat Uw winkelier U de Boldoot-collectie eens toonen. U vindt daarin zeker juist dat wat U zocht.

Halve Kropflacon Imperiale f 1.30 Veritable (sproeis.) f 0.80
Heele Kropflacon Imperiale f 2.30 Veritable (sproeis.) f 1.30
Monopole flacon Imperiale f 3.30 Veritable (sproeis.) f 1.90

Luxe etui's met Eau de Cologne en Zeep
Flacon met 1 stuk zeep Imperiale . . . f 1.65 Veritable f 1.—
Flacon met 2 stukken zeep Imperiale f 2.— Veritable f 1.25

Uw Sint-Nicolaasgeschenk

Eau de Cologne Boldoot

KOOPT

GEADVERTEERDE

ARTIKELN!

Kunstlanden Gebitten

SPECIAAL PIJNLOOZE BEHANDELING

Betaling desgewenscht in 12-maandelijkse termijnen, ook voor Ziekenfondsleden.

Bureau v. Tandheelkundige Middenstands - Verzekering.

Adm. G. DE WAARD,
Mathenesserlaan 398 b

bij de Hoodrift - Tel. 30013

Te bereiken met alle lijnen naar het Westen.

Voorheen van Heusdestraat 13b. Geopend van 9-4 en 7-9 uur.

Agentschappen:
STOUT, Alwinstraat 23 (Heijplaat)

J. v. TURENHOUT, Noldijk D 95 B Barendrecht

DEREK, Betje Wolffstraat 44.

DE ROON, Korte Dreef 9 Tuindorp (Vreewijk)

DE HAAN, Asterstraat 77 (Bloemhof)

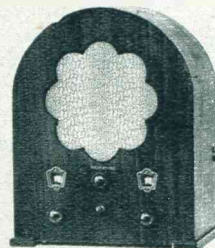
KREUKNIET Wolphaertsbocht 181 (Charlois)

BRUSSAARD, Nassaulaan 20. Schiedam

KREUKNIET, Strijenschestraat 56. Schiedam

Sensatie!

Prijzverlaging
SILVERTONE RADIO

Vóór de daling
Eng. Pond

f 175.—

Speciale
verlaagde
prijs

f 125.—

Compleet geplaatst met ingebouwden 4-pol. luidspreker.

Verlichte afstemschalen
Gratis demonstratie

VON BURG

Weste Wagenstraat 17
Noordmolenstraat 45

Telefoon 13703

Betaling vanaf f 10.- p. maand

Doelmatige publicatie

van uw zakennieuws

is van groot belang

voor uw onderneming

HAROL

REUKLOOS HAARWATER

ONMISBAAR VOOR
SCHOOLGAANDE KINDEREN

FLACONS 30-45^{cc} BIJ DROGISTEN

Nooit zonder hoofdpijn

Nu er volkomen vrij van.

Een vrouw schrijft ons: „Ik zou iedereen, die aan hoofdpijn lijdt, willen aanraden om Kruschen Salts te nemen. Voordat ik Kruschen gebruikte, was ik bijna nooit zonder hoofdpijn. Maar sinds ik het nu regelmatig neem, heb ik nauwelijks meer hoofdpijn gehad, waar ik uiterst dankbaar voor ben, want hoofdpijnen kunnen iemand zich werkelijk ziek doen voelen. Elke morgen voor mijn ontbijt neem ik steeds die kleine dagelijkse dosis Kruschen Salts in een glas warm water, en ik voel me nu uitstekend.“ Mevr. A. E. D.

Hoofdpijnen kunnen gewoonlijk worden toegeschreven aan een slechten toestand van de maag en aan een gestadige ophoping in het organisme van achtergebleven afvalstoffen, die het bloed vergiftigen en de algehele gezondheidstoestand benadeelen. Verdrijf deze giften — voorkom dat ze zich ooit weer kunnen vormen — en u zult nooit meer eenige last hebben. En dat is de manier, waarop Kruschen Salts verlichting brengt voor hoofdpijnen, vlug en blijvend.

Kruschen Salts helpt de natuur om uw lichaam volkomen te zuiveren van alle achtergebleven, verstoppende afvalstoffen. Begin morgen direct met „de kleine dagelijkse dosis“ Kruschen Salts. Dan zult u heel gauw hebben afgedaan met al uw hoofdpijnen.

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon.

Stralende gezondheid voor één cent per dag.

Nu is het de meest geschikte tijd dit alles eens zelf te ondervinden — op 't oogenblik kunt u Kruschen Salts proberen op onze kosten.

Want door heel Holland zijn onder de apothekers en drogisten duizenden flacons Kruschen verdeeld, die verpakt zijn met een gratis proefflacon. Ukunt deze gratis proefflacon gebruiken zonder de gewone flacon Kruschen te openen. En als u na deze proef niet volkomen tevreden bent, kunt u de groote flacon terug brengen bij den winkelier waar u haar kocht, en hij zal u uw f 1.60 (uw geheele uitgave) zonder omwegen terugbetalen. Maar vergeet niet, dat de gratis proefflacon alleen verpakt is bij de groote maat van f 1.60 en dan nog slechts voor een beperkten tijd.

Gaat dus naar uw apotheker of drogist, voordat hij deze groote proefpakketten uitverkocht heeft.

Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209, Amsterdam C.

oogenblikke staan; zij wendde het gelaat half naar hem toe en zei met neergeslagen oogen: „Goedennacht.”

—Met den blos op het gelaat verliet Marga den woonwagen. Zij ging naar het kampvuur. Het groepje, dat een half uur geleden rondom het vuur geschaard was geweest, had zich naar de tenten verspreid. Marga liet zich op den grond zakken en staarde droomerig in het vuur. Zoo bleef zij enkele minuten bewegingloos zitten; toen tilde zij de hand op, die Dick bijna gekust had, en keek naar haar vingertoppen. Zij glimlachte en er kwam een teedere glans in haar oogen. Toen, alsof zij met geweld een opkomende gedachte van zich af wilde schudden, sprong zij overeind en liep snel naar haar woonwagen, die zich vlak bij het kampvuur bevond. En even later lag zij in bed, maar slapen deed zij niet.

HOOFDSTUK VI.

Op denzelfden avond, dat Dick het landhuis voorgoed verlaten had, zat zijn broer, de graaf van Landon, in de studeerkamer van zijn Londensch huis.

De studeerkamer van den graaf was het toonbeeld van wat een dergelijke kamer behoort te zijn. Op de tafel lagen talloze rapporten van liefdadigheidsinstellingen. In het koperen krantenrek aan den muur bevonden zich verschillende nieuwsbladen. De graaf zat in een leesstoel met een opklapbare zitting, terwijl zijn secretaris een plaatsje gevonden had aan het einde der tafel. De graaf was een jonge man van ongeveer dertig jaar, groot en mager, met een langen hals. Zijn haar, dat hij lang droeg, was lichtblond. Hij had bijna geen wenkbrauwen, en zijn oogen hadden een bleekblauwe tint, die bijna

wit werd als hij hoofdpijn had. Hij was een van die zonen, die hun moeder nooit „ook maar een oogenblik zorg” gebaard hebben, en nu, nu hij een man was, was hij in elk opzicht een „eerbiedwaardig en nuttig lid der maatschappij”. Hij was voorzitter van minstens een dozijn liefdadigheidsverenigingen en lid van een oneindig aantal inrichtingen en instituten, die ongeveer hetzelfde doel voorstaan. Hoewel hij een slecht spreker was, was hij toch een zeer gezocht persoon, wanneer het de opening van de een of andere philanthropische instelling gold. Natuurlijk was hij ook lid van het Hoogerhuis, kortom, overal en door een ieder werd hij beschouwd als een man, die op waardige wijze zijn plicht vervulde en bij wiens graf eenmaal het woord, dat hij zijn leven „wel besteed” had, opgang zou doen.

Niemand kon er dezen avond — den avond, toen zijn jongste broer zich op de kermis te Cumberleigh amuseerde — beter hebben uitgezien dan de graaf van Landon, terwijl hij, de lange vingertoppen tegen elkaar, achterovergeleund in zijn Marokko-stoel zat.

„En morgen, Jowle?” vroeg hij op zachten toon, „wat heb ik morgen te doen?”

De secretaris, een kleine man met een donker, bleek gelaat — het gelaat van een man, die te veel werkt en te weinig betaald krijgt — keek in zijn dagboek.

„Morgen, mijnheer, moet u om twee uur den nieuwen vleugel van het oude-vrouwenhuis in Walham openen.”

„Hm, ja! Er wordt natuurlijk een toespraak van mij verwacht. Je hebt zeker al een opzetje gereed, Jowle.”

„Zeker, mylord, hier is het,” antwoordde de secretaris, terwijl hij een vel papier van de tafel nam.

„Hm, ja, hetzelfde als altijd natuurlijk,” vervolgde de graaf op lijzigen toon, terwijl hij het vel papier in zijn hand nam. „Het is toch niet te lang, hoop ik?”

„Neen, mylord, een half uur,” zei de secretaris op vermoeiden toon. „Als dit achter den rug is, moet u een lunch bijwonen met het bestuur van den bond van behoeftige parapluïemakers, waarna u een vergadering moet voorzitten van den bond tot opsporing van verloren katten.”

„Ik behoef daar zeker niet te spreken?”

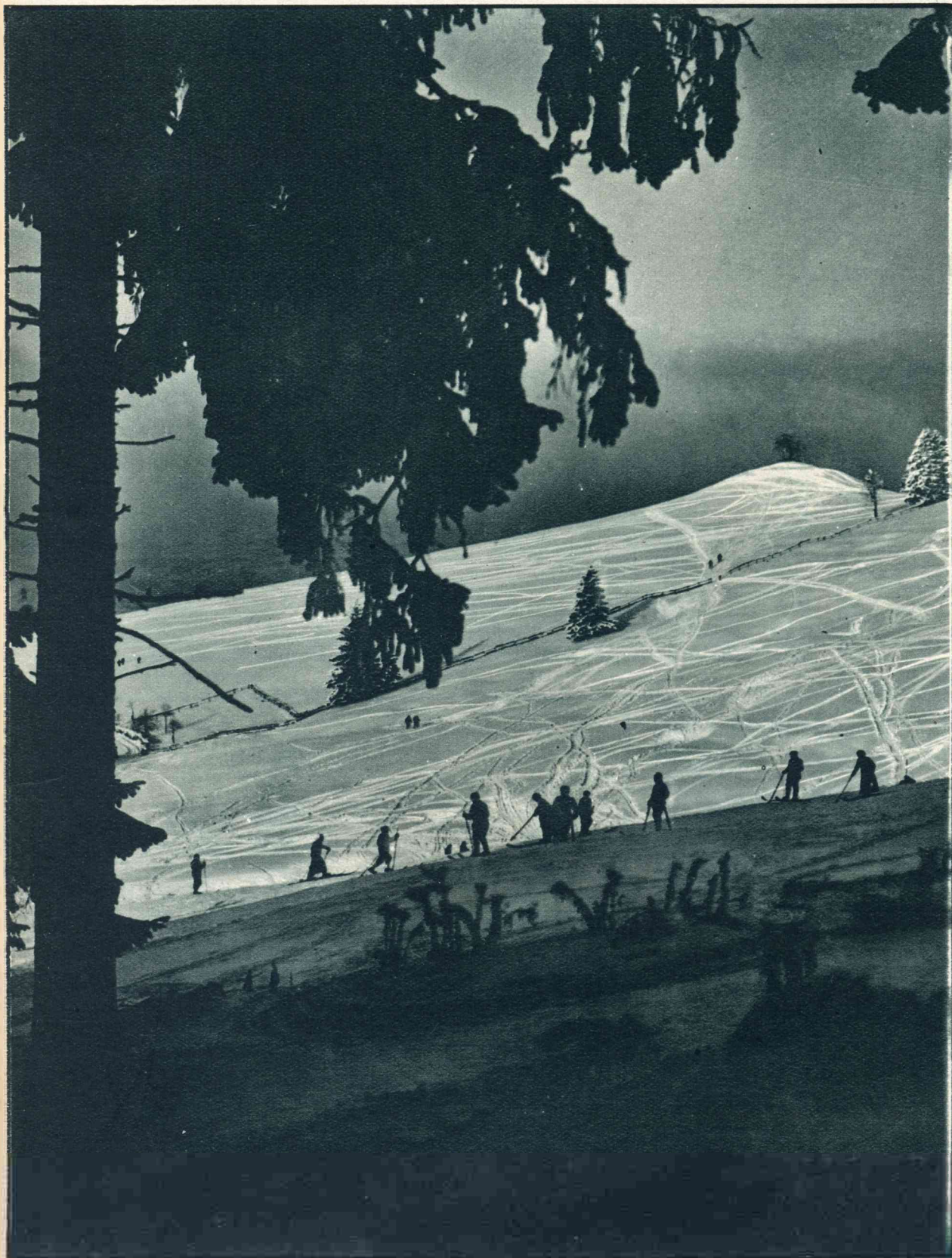
„Jawel, mylord, hier heeft u de redevoering.”

„Goed, goed,” vervolgde de graaf, terwijl hij ook dit stuk papier in ontvangst nam. „Is er nog wat anders, Jowle?”

Stuk voor stuk behandelde de geduldige secretaris alle aantekeningen, welke hij op de agenda had gemaakt, waarna hij ten slotte met een vermoeid gebaar de paperassen terzijde schoof. „Dat is alles, mylord,” zei hij en opstaande zag hij den grooten philanthroop van terzijde aan, kuchte even, schraapte de keel en zei toen: „Het spijt mij, dat ik u lastig vallen moet, mylord, maar mijn salaris over 't laatste kwartaal is nog niet betaald en... en ik heb een zieke vrouw en vier kinderen, mylord. Als u misschien zoo goed zou willen zijn...”

„Werkelijk, Jowle, je moet nu toch zoo langzamerhand weten, dat ik er niet van houd gemaand te worden, en dan eh... ik vind de wijze, waarop het geschiedt, niet bepaald tactvol en delicaat. Spring je niet wat al te lichtvaardig met je geld om? Met een salaris van tweehonderd pond sterling per jaar moet je toch naar behooren rond kunnen komen, zou ik zeggen. Verkwistende gewoonten zijn de ondergang en het verderf van een ieder, Jowle, te meer dus mag een echtgenoot en vader zich wel tweemaal bedenken, voor hij zijn geld op lichtvaardige wijze uitgeeft. Ik wist niet, dat het kwartaal reeds verlopen was. Herinner me er morgen even aan. Het is nu te laat om een cheque te verzilveren, anders zou ik je er een geven. Goedenavond, Jowle, goedenavond.”

(Wordt voortgezet)

In de bergen is de wereld weer wit.

ZEEUWSCHE

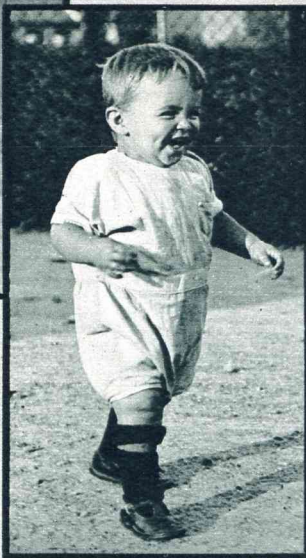
Hij is er weer! Een menschenstoet
wacht op de straat
zijn blijden groet.

FILM

Hij strooit met
milde hand, hoezee!
En wie maar grijpen kan, grijpt mee.

En de gevreesde zwarte Piet
blijkt toch per slot zoo kwaad nog niet.

Kijk eens hoe glunder Jantje
lacht,
alsof hij wonderveel
verwacht!

Maar hier is wel een
beetje angst
voor zwarte Piet's
gevreesde vangst.

Die Sinterklaas, 't lijkt... 't lijkt
of hij zelfs graag naar meisjes
kijkt!

